

Diss.

3192

10

FRID. CAROLI VON FRICCIUS
DE
JURISDICTIONE
IMMEDIATA
SUMMORUM IN IMPERIO
TRIBUNALIUM

NON FUNDATA
AD DECERNENDA MANDATA SINE
CLAUSULA

DE
RELAXANDIS BONIS IMMEDIATORUM
JUDICIALITER

ARRESTATIS
AD
§. LXXXVII. REC. IMP. DE MDXCIV.
COMMENTATIO POLEMICA
UNIVERSAM ARRESTORUM CONSTI-
TUTIONEM
HAUD PARUM ILLUSTRANS.

ALTONAVIÆ, APUD JONAM KORTE,
M DCCXXXII.

*Contraria est adiuncta hinc opusculo
Kortholti oratio.*

FRID. CAROLI VON ERICUS

JURISDICTIONE

IMMEDIATA

ST. MARTINI

Bayrische
Staatsbibliothek

ILLUSTRISSIMO DOMINO,
DOMINO
LUDOVICO
CHRISTIANO
DE PLESSEN,
EQUITI ORDINIS ELE-
PHANTICI,
DYNASTÆ IN FRESINGOE,
GLORUP, SELSOE, &
LINDHOLM,
RELIQUA;
AUGUSTISSIMO DANIA-
RUM REGI
A SANCTIORIBUS CONSILIIS,
SUPREMO ÆRARIII PUBLICI
PRÆSIDI.

AC
ILLUSTRISSIMO
DOMINO,
DOMINO IVERO
DE
ROSENCRANTZ,
EQUITI ORDINIS ELE-
PHANTICI,
DYNASTÆ IN ROSENHOLM,
RELICUA;
AUGUSTISSIMO DANIA-
RUM REGI
A CONSILIIS SANCTIORIBUS;
UTRIUSQUE
CANCELLARIÆ
DANICÆ ATQUE GERMA-
NICÆ PRÆFECTO.

UT ET
ILLUSTRISSIMO DOMINO,
DOMINO
CAROLO ADOLPHO
DE PLESSEN,
EQUITI ORDINIS ELE-
PHANTICI,
DYNASTÆ IN FÖRLÖF, HAR-
RESTEL, CASTRUP, SALTOE,
GUNDERSLOFHOLM.

RELIQUA;

AUGUSTISSIMO DANIA-
RUM REGI
A CONSILIIS SANCTIO-
RIBUS
ET
SUMMIS CUBICULI HONO-
RIBUS.

NEC NON
ILLUSTRISSIMO
DOMINO,
DNO OTTONI
BLOME,
EQUITI ORDINIS ELE-
PHANTICI,
DYNASTÆ IN NIENHOF, KAL-
TENHOF, BIRCKENMOHR,
RELIQUA;
AUGUSTISSIMO DANIA-
RUM REGI
A CONSILIIS SANCTIO-
RIBUS
CONFERENDIS.

Heroibus
in Toga inclytis,
summa in Regem fide,
in
populos cura,
benevolentia in singulos,
omnium vota
atque
immortalem memoriam
merentibus,

Dominis suis Gratosissimis

hanc

Commentationem

consecrat,

ac

prosperissimos consiliorum successus

perennemque felicitatem

precatur

Fridericus Carolus von Friccius.

A. Ω.

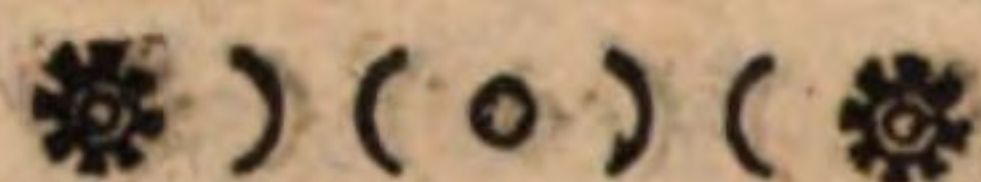
LECTORI S.

VEre quidem 'Illustris de LVDOLF, *in Comment. System. de Jure Camer. Sect. I. §. IX. N. 3.* textum Constitutionis arrestorum, post declarationes anno millesimo quingentesimo nonagesimo quarto & millesimo sexcentesimo factas, ac in Conceptum Ordinationis Cameralis relatas, obscuritatem non habere; si verba, mentem & rationem legum Imperii in explanando eo sequeris: sed si eorum, qui post illa tempora, Jus Camerale illustrandum sumserunt, evolveris commentarios, neque de omnibus omnes convenire, neque omnia ab iis de Arrestis Imperii tradita, veritati congrua, aut extra dubitationis aleam posita invenies. GAILIVS, (qui, quod ante, ad hanc Constitutionem commentatus est, quam declarationes istæ majorem ei lucem attulerunt, omnium maxime meretur veniam,) licet multa posterioris ævi scriptoribus accuratius definiverit. quandoque tamen in iis quoque lapsus est, quæ ex ipso textu §. wann auch die arresta 84. R. I. de 1570. satis evidenter apparent.

A

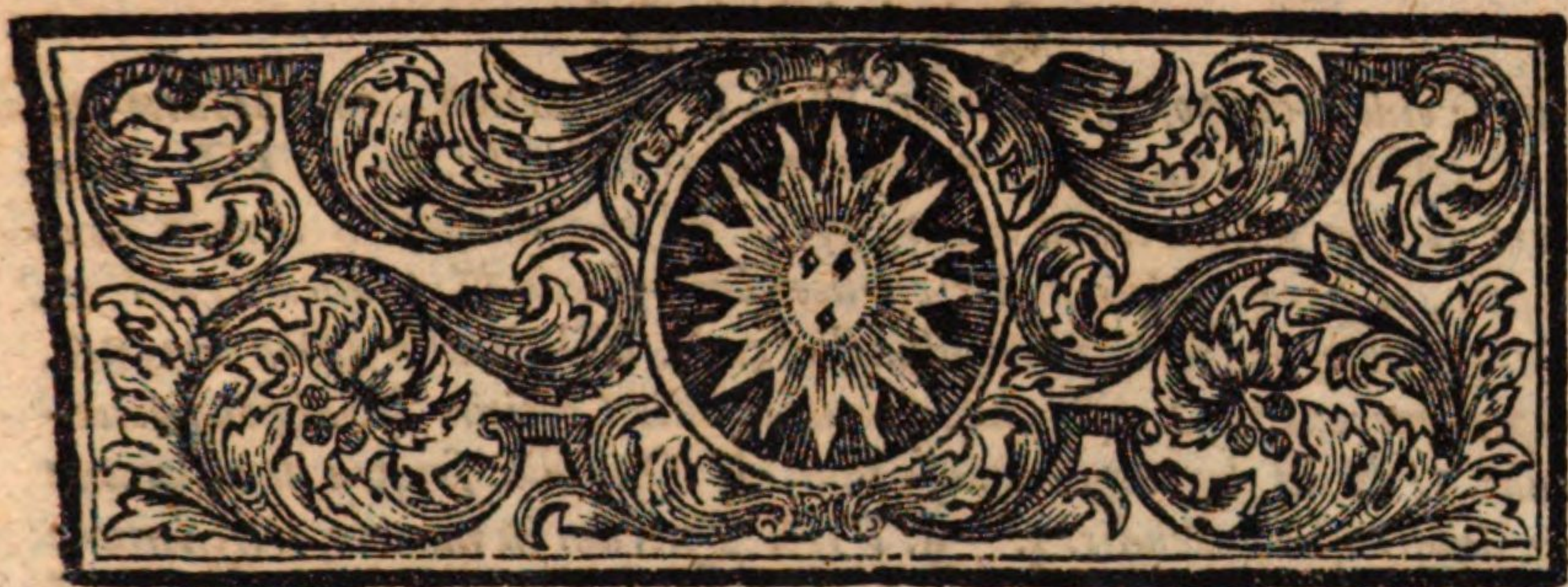
rent. Adlata ab eo ratio, quare ab arrestato cautio exigatur, adæquata non est. (§. XXXII. n. 6.) Tria tantum Constitutionis requisita enumerat, omisso quarto, quod arrestorum facti naturam atque indolem clarius ostendit. (§. XLII. n. 4.) In genere de arrestis judicialibus obscure nimis loquitur: (§. XXXIX. n. 2. 3) & de iis, quæ à magistratu bonis immediatorum imponuntur, minus recte sentit. (§. XXXVI. n. 3.) BLVMIVM, quæ juvare debuerant, Dubia, Consultationes, Conclusa, leges publicæ, Scriptorumque Cameralium labores varii, in devia omnia deduxerunt. Docet per partem arrestantem in Constitutione intelligi non solum arrestari curantem, sed etiam magistratum arrestum imponentem. (§. XXVI. n. 7.) Exceptionem arrestorum quæ a iudice vel magistratu ratione officii ad partis adversæ implorationem fiunt, ad eum restringit casum, si arrestatus jurisdictioni iudicis magistratusve arrestantis aliqua ratione, vel ratione contractus, vel domicilii, vel rei arrestatæ, vel alterius causæ subest. (§. XIX. n. 3. §. LIV. n. 2.) Putat mediato per alienum territorium transeunte à magistratu loci arrestato, immediatam Cameræ fundari jurisdictionem. (§. LIII. n. 6.) TEXTOR, §. phum ob auch wohl setuer 87. R. I. de 1594. sic declarandum esse vult, ut procedat de magistratu competente ad instantiam tertii, quenquam arrestante. (§. XIX. n. 6.) Quid? quod nec iudicis competentia, ad Constitutionem excludendam sufficiat, statuit: in sensu civili, dictum §. accipiendum ratus, si nimirum, ob notorietatem debiti ab executione processus possit inchoari.

choari. (§. XXIV. n. 3. §. LXI. n. 4.) Ipse de LV-
DOLF, a cujus sententia, alias in hac commentatio-
ne nunquam, ni fallor, recessi, cum de ratione agit
§phi wann sich begeben 48. R. D. I. de 1600. a vero
aterrare mihi visus est. (§. LIII. n. 1.) Stupui cele-
berrimos hosce magnique nominis viros hallucinatos
hic esse, eoque magis id miratus sum, quo minus am-
biguitatis Constitutionem nostram vel ante Recessum
Imperii de 1594. habuisse, semper existimavi. Illud
vero plane fieri non posse credidi, quod paucis ab hinc
annis usu venit, ut in casu ad §. ob auch wohl ferner
omnimode quadrante, Mandatum pro relaxando ar-
resto sine clausula super Constitutione decretum, &
arrestato licet non diffitente, arrestum ad instantiam
tertii, ex officii ratione à iudice esse impositum, ni-
hilosecius injuncta fuerit paritio, ac in hunc usque di-
em urgeatur. Impulit insolitus hic eventus animum,
ad rem pertentandam: inquisivi in historiam h. §. ra-
tionesque legum Imperii, quare summorum in Impe-
rio Tribunalium immediata jurisdictio Constitutione
arrestorum sit prorogata? quare postea Judicialia ar-
resta nominatim excepta? quare hæc exceptio in
transeuntibus limitata? quid denique iis tribuendum?
qui arresta quoque judicialia relaxationis & remissio-
nis necessitati, Constitutione Imperii, inductæ, subji-
ciunt: qui, dictum §. unice de mediatis interpretan-
tur a iudice competente ex justa causa legitime arre-
statis. Collegi, quæ ad hæc declaranda pertinent, ea-
que in classes disposui: brevi præmissa historica deli-
neatione, primum referens, quæ in dubitationem que-

unt adducere, deinde ea ponens, quibus ipse innitor,
eximens postremo injectos scrupulos. Qua in re si ita
versatus sum, ut publicæ rei inde quid accedere
possit commodi, jucundissimum ex labo-
re fructum me consecutum,
putabo. Vale!

HISTO-

A. Ω.

HISTORIA

§. LXXXVII. Rec. Imp. de M D XC.

Summaria.

§. I. Pace publica, sibi jus dicendi licentia sublata est. n. 1. Specie
tamen licitarum pignorationum turbarum materia data. 2. Quibus
Constitutione Imperii de Pignorationibus obex positus est. 3. §. II.
Idem in Arrestis usu venit. 1. eamque ob causam 1570. lata Constitu-
tio de Arrestis Imperii. 2. §. III. De cujus mente disceptatum. 1. 2.
Inprimis an Constitutioni locus sit, si arrestum a magistratu ad instan-
tiam tertii impositum? 3. Negativa 1576. placuit. 4. §. IV. Sed
aliquando ab hac sententia recessum. 1. Quod Seublinus notat & mira-
tur. 2. Camera quoque huic rei consulendum esse duxit. 3. & Dubium
hoc inter alia 1586. ad Comitia detulit. 4. negativæ favens. 5. §. V.
Inde res ad Deputatos remissa. 1. Qui Sententiam Cameralem com-
probarunt. 2. At iste Recessus publicatus non est. 3. Camera nihilose-

cius se eidem composuisse videtur. 4. 5. 6. Id certum, eam etiam ante Recessum de 1594. ea de re non amplius dubitasse. 7. §. VI. Tandem iis quæ 1586. relicta erant, 1594. ad consultationem denuo propositis, 1. paragraphus noster publice comprobatus & publicatus est. 2. ejusque observantia Camera injuncta. 3. §. VII. Præter dubia de 1586. supervenerant 1594. alia dubia, quæ in istis Comitibus decidi non potuerunt. 1. & ad deputatos remissa sunt. 2. Qui diu frustra laborarunt in dubiis istis tollendis. 3. §. VIII. Quorum in numero trigesimum primum ad nostrum §. attinet. 1. Quærebatur quid de transeunte ad instantiam tertii a magistratu arrestato sentiendum. 2. Erant qui Constitutioni locum esse contendebant, negabant vero id plurimi. 3. Prioribus Cæsarei Commissarii, posterioribus Principum Deputati assentiebant. 4. Quo factum ut res in proximum dilata fuerit. 5. §. IX. Sequenti itidem anno, atque 1598. consilia eventu caruerunt. 1. 2. usque dum 1600. in transeuntibus §. noster fuerit limitatus. 3. §. X. Omnes has Constitutiones Rudolphus II. in C. O. C. simul complexus est. 1. Camera enim de incertitudine Juris Cameralis propter Constitutionum multitudinem conquesta erat. 2. Quam ob causam eidem injunctum, ut ipsa morbo medelam afferret. 3. Hinc ortum Conceptum Ordinationis Cameralis, & prælo subiectum. 4. sed non confirmatum, licet usu valeat. 5. & alias utilitate non careat. 6. §. XI. Cuncta ordine exhibet. 1. Constitutionem ad illicita arresta facti restringit, licitorum exempla enarrat, excipit quæ ad instantiam tertii imposita, & aliis demum interjectis, de peregrinantibus agit. 2. Atque sic rem totam ab omni dubitatione liberat.

§. I.

I. **E**Tfi, post restitutam in Imperio Pacem publicam, atque ordinatum, ejus potissimum tuendæ causa, Camerale Judicium, ORD. CAM. WORM. de 1495. princ. antea, certis legibus, permessa sibi ipsi jus dicendi licentia, subla-

sublata erat: CONST. de P. P. WORM. tit. 1. & 2. non defue-
runt tamen, qui splendore juris objecto, tantum sibi putabant
licere, quantum se posse aestimabant. † Inprimis, specie lici- 2.
tarum pignorationum, vid. DATT. de Pace publica lib. V. cap.
I. n. 29. turbarum sæpissime materiam dari, animadversum;
ORD. CAM. AVGVST. de 1555. p. II. tit. 22. † camque ob 3.
causam sancitum est, ut, si quis imperio immediate subiectus,
ipse vel per suos, alium immediatum, vel illius subditos, qua-
cunque de Causa, sola Criminis excepta, pignoraverit vel cœ-
perit, implorante eo, qui vel cujus subditi pignorati vel capti
sunt, Camera Mandatis pœnalibus S. Cl. pignoratori injungat,
ut, nulla mora aut exceptione interposita, restituat pignora,
dimittat captivos, usque dum de pignorationis cognitum fue-
rit iustitia.

§. II.

Arrestorum quoque, frequens iis temporibus in Germa- 1.
nia usus erat, & quod de Pignorationibus modo retuli, in im-
ponendis etiam arrestis eveniebat, ut multi, hoc beneficio, ad
satisfactionem aut securitatem obtinendam moribus introducto,
magno pacis publicæ detrimento, abuterentur. † Quo factum, 2.
ut Imperator, ejusmodi arresta legibus generaliter prohibita,
non minus noxia ratus, quam pignorationes facti, Electorum,
Principum & Imperii statuum, in Comitibus congregatorum con-
sensu ac judicio decreverit, locum esse debere, Mandatis S. Cl.
si immediatus, ipse vel per suos, alium immediatum, ejus bo-
na vel subditos, eorumque bona arrestaverit, nec oblata licet
sufficiente cautione de judicio fisci & judicatum solvi, relaxa-
verit arrestum. RECESS. IMP. SPIR. de 1570. §. wann auch
die Arresta 84.

§. III.

Sed, quod fere in omnibus legibus noviter latis, & inde 1.
finite loquentibus usu venire solet, & declaratione egeant, &
de vera illarum mente haud raro, magno litigantium studio,
ipsis quandoque causarum arbitris, in partes euntibus, discepte-
tur;

2. tur; illud certe huic nostræ Constitutioni accidit. † Multæ enim ab ipsis Imperii Statibus eorumque Oratoribus, coram Imperii Camera, de ejus restrictione, extensione, & vero sensu, motæ sunt controversiæ: DVB. CAMER. de 1586. circa
3. *Const. Arrest. proem.* † in his, an Constitutio arrestorum locum habeat, si ad instantiam tertii tanquam partis, pro suo interesse implorantis, officii & jurisdictionis ratione interpositum
4. fuerit. † De quo ut certi quid statueretur, anno 1576. prævia consultatione in pleno consilio decisum est, arresta ad instantiam tertii Jure magistratus facta, ad Constitutionem non pertinere. FRIDERVS, *de Process. lib. I. cap. XL. num. 8. pag. 152.*

§. IV.

1. At vero statuum Imperii, aliorumque litigantium Procuratores, de hac re acriter inter se disceptare non destiterunt; neque etiam ipsi Judices omni tempore eadem mente fuerunt,
2. sed quandoque aliter sentierunt atque antea. † Refert SEVBLINVS Camerae Assessor, in Voto apud KLOCKIVM *Relat. CXXX. n. 2.* & miratur, paritionem injunctam, ubi revera ad implorationem tertii plane extranei, magistratus arrestum in bonis imposuerat controversis, causa Worms contra Nassau / Mandati de relaxando Arresto, *die arrestirte Güter zu Esserhaus*
3. *sen betreffend 7. Martii, 1583.* † Quæ sententiarum repugnantia cum in augustissimi hujus judicii cederet & justitiæ detrimentum, neque tamen sine ulteriore hujus Constitutionis expositione, ab Imperatore & Imperii statibus facienda, uniformis speranda esset decisio, Judex, Præsides & Assessores declaratione authentica summopere opus esse duxerunt. † Itaque,
4. exhibita in Comitibus, 1586. Augustæ Vindelicorum celebratis, resolutione Camerali, hanc de qua agimus controversiam, una cum aliis ad Constitutionem de 1570. pertinentibus, detulerunt ad Imperatorem & Imperii Ordines: RODING. *Pand. Camer. Lib. I. tit. XI. §. 24.* † atque, expositis rationibus, tam pro affirmativa, quam negativa facientibus, ut tamen in eam opinio.

opinionem, quam ante decennium amplexi erant, haud obscure propendere viderentur, quam primum hæc Controversia, certa lege ut definiretur, instanter petierunt.

§. V.

A Comitibus decisio Dubiorum Cameralium, ad Deputatos 1. Imperii remittebatur. † Qui eodem illo anno Wormatiæ con- 2. venerunt, & perscripto Recessu, Constitutionem arrestorum ad illicita arresta facti, quæ sine causæ cognitione, propria auctoritate fiunt, restrinxerunt; quo ipso, licet dubium de arrestis, a iudice ad instantiam partis, jure magistratus impositis, sublatum esse crediderint, ne quid tamen superesset dubii, casum hunc, Constitutione de 1570. non comprehendi, conceptis verbis declararunt. † Quoniam vero hoc Recessu varia, quæ non 3. omnibus statibus probabantur, inprimis circa Landsassiatum & Jurisdictionem Camerae, disposita erant, factum est, ut intervenientibus quorundam Protestationibus, neque prælo subjectus, neque in Imperio publicatus fuerit. R. J. de 1594. §. *weiter und als wir.* † Interim quia articulus, quo de arre- 4. stis agebatur, in reprobatorum numero non erat, eidem in judicando se composuisse videtur Augusta Camera: in causa *Frankfurth contra Hanau* / den 16. Sept. 1587. sic judicatum esse, ait ejus ASSESSOR, in *Præjud. Camer. apud Gylmann. tom. III. voce Arrestum p. 56. f.* sine ulla dubitatione confidenter asserens, arrestum ad instantiam partis a iudice impositum, ad constitutionem non pertinere. † Atque in eandem, ao. 1590. §. 5. itum esse sententiam, arresta nimirum parte petente a magistratu decreta, mandatis sine clausula locum non facere, refert dictus ASSESSOR, & Compiler Juris Cameralis studio FRIDERICI ORTLEPII, 1599. editi, *rubr. Mandat. pro Relax. arrest.* ille pag. 198. hic pag. 91. † Quamvis haut vane conjicere mihi 6. hi videar, nullum eo tempore de hac ipsa quæstione adfuisse dubium; sed persuasum habeam, in conclusio de 1590 quo statuitur, arresta personarum transeuntium per territorium arrestantis, ad instantiam tertii imposita, cum sub littera constitutionis

tionis non includantur, ad eandem non pertinere, sed inhaerendum juri communi, nec extendendam constitutionem, licet arrestans in arrestatum, nec ratione contractus, nec ratione domicilii, nec ratione rei arrestatae jurisdictionem habeat; in hoc inquam concluso, indubitati cujusdam principii loco, verba illa fuisse posita. *conf. GYLMANN. tom. II. part. II. pag. 178. Dub. 13. n. 45. seqq.* † Illud certum est, utut Camerales ab hoc concluso, ratione iter facientis transeundo per territorium arrestati, postea recesserint, atque 1594. hanc quaestionem ad comitia detulerint: de principio isto nunquam amplius dubitasse, sed in resolutionibus suis, ante publicationem Recessus Imperii de ao. 1594. exhibitis, illi velut certo fundamento dubia, & in utramque partem adducta argumenta superstruxisse.

§. VI.

1. Nam hoc demum tempore, post octo annorum interstitium, indictis à Rudolfo II. Ratisbonam Comitibus, intermissae de dubiis Cameralibus deliberationes resuscitatae sunt. Imperator enim in propositione sua, primo quidem loco bellum Turcicum, secundo Belgicos motus, tertio autem justitiae curam statibus commendabat, in memoriam iis revocans, quae Wormatiæ acta, magna ex parte decisa, sed intervenientibus Statuum quorundam Contradictionibus impedita erant. † Hic, nondum inter se convenientibus Imperii statibus, salutare visum est, ut omissis dubiis & controversis, illa, quae per Recessum Wormatiensem decisa, omnium suffragiis comprobata erant, in iis, quae de Arrestis authoritate Judicis ad instantiam tertii impositis placuerant, in forma pragmaticae Sanctionis, Recessui in his Comitibus conscribendo, insererentur: quod &
2. factum fuisse §. LXXXVII R. Ratisb. de 1594. testatur. † Cujus Sanctionis & reliquarum Decisionum, ut majorem curam haberent Judex, Praesides & Assessores Camerae, §. weiter und als wir 2c. authoritate Caesarea iis injungitur, non solum ipsi eandem intemerate ut observent, sed & generatim prospiciant, iisdem

isdem omni ex parte, ut obtemperetur.

§. VII.

Dum hæc in Comitibus agebantur, nova dubia, numero ^{1.} centum & viginti duo, exhibuit Camera Imperialis, in his ad Constitutionem de Arrestis spectantia: quæ cum non minus, quam Controversiæ, quas Deputationis conventus indecisas reliquerat, magni momenti videbantur, & maturo terminanda consilio, id autem in ipsis Comitibus, aliarum rerum ad universæ nationis Germanicæ salutem pertinentium prohibente multitudine, minus commode fieri poterat; † placuit, ut ^{2.} Commissarii Imperiales, junctis Deputatorum statuum Legatis, proxime sequenti anno, spiram se conferrent, & de iis omnibus definitive statuerent. † Congregatis, hic, dicto tempore, ^{3.} statuum Deputatorum Legatis, Dubia Cameralia, collatis invicem rationibus, magna cura ventilata quidem sunt, sed neque de omnibus inter eos convenit, neque etiam illa quæ cunctorum calculo probabantur in Recessum redacta sunt: nam, his à se invicem separatis, & controversis ad ulteriorem deliberationem, die primo Maji 1596, ineundam, remissis; postquam ad efformandam Sanctionem pragmaticam perventum erat, cum ex aliis multis causis, tum maxime propterea, quod decisa ab indecis in ipsa Constitutione commode disjungi haud possent, hanc totam rem ad proximum conventum differendam esse, plurimi Legatorum sentierunt.

§. VIII.

Ex iis, quæ in deliberationem venerant, trigessimum primum ^{1.} Dubium, ad ulteriorem §. obwohl auch ferner 87. declarationem tendebat; hoc enim §. omnia arresta, à iudice implorato imposita, nulla rerum aut personarum, sive transeundo tantum, sive certæ commorationis causa in territorio arrestantis existentium, ratione habita, à Constitutione Imperii eximuntur. † Hinc quærebat, an stantibus aliis requisitis, ^{2.} Mandatum super Constitutione de Arrestis decerni queat, si magistratus, ad instantiam partis alicujus, transeuntem per ter-
ritori-

- ritorium arrestaverit; utrum via ordinaria per appellationem
 3. arrestatus sibi consulere debeat. † Opinantibus quibusdam,
 quod cum nullo alio jure, quam deprehensionis, arrestatus
 sub jurisdictione arrestantis sit, mandata decernenda: aliis ve-
 ro quasi communibus votis concludentibus, non esse locum
 Constitutioni, quia ad eum Casum unice directa, si quis pro
 suo interesse sibi ipsi jus dicat & adversarium via facti impedi-
 4. at. † Atque hanc secundam opinionem initio Principum le-
 gati ad mediatorum personas restrinxerunt, Electorum vero
 simpliciter approbarunt, restrictionem illam superfluum cre-
 dentes. Post, Commissariis Imperialibus primam opinionem
 amplectentibus, iisdem suffragati sunt Principum legati, salvo
 5. tamen Recessu Imperii de 1594. † Ultimo postularunt, ut
 Dubium hoc inter illa referretur, quæ proximo Conventu, in
 Deliberationem denuo vocanda. Quod Imperialibus Commis-
 sariis non displicuit.

§. IX.

1. Quamvis autem eo animo, spira discesserant statuum De-
 putatorum legati, ut quicquid indecisum remanserat, id omne
 sequenti anno, certa lege definirent, hoc tamen pulcherrimum
 2. propositum eventu caruit. † Deinde per Recessum Ratisbo-
 nensem de 1598. novus quidem dies ad finiendum diuturnum
 hunc conventum dictus est, atque etiam statuto tempore con-
 venerunt Legati, sed frustra; suboriuntibus aliis difficultatibus:
 3. † Usque dum statibus, spiram iterum, ad d. 10. Aprilis, 1600.
 convocatis, facto ibi, & Cæsarea authoritate corroborato Reces-
 su, quadantenus hac dissidia composita fuerint, & §. wann sich
 begebe 48. decisum, stantibus aliis requisitis, decernenda esse
 Mandata super Constitutione de arrestis, ad id, ut iter faciens
 transeundo per territorium a magistratu loci, ad instantiam ter-
 tii arrestatus, oblata cautione de judicio fisci & judicatum solvi
 dimittatur. RECESS. DEPUT. de 1600. §. 48.

§. X.

1. Haftenus quæ pro Camerali Jurisdictione, in materia ar-
 resto-

restorum fundanda, vel restringenda, diversis Imperii Constitutionibus disposita esse retuli, illa omnia Rudolphus II. Imperator in novissima Ordinatione Camerali simul complexus est. † Conquerente enim Augusta Camera, Dubia & rerum judi-2. catarum discrepantiam, inde potissimum oriri, quod Ordinatio Cameralis de 1555. subsequentibus temporibus, absque ullo ordine, sicuti rerum usus & necessitas postulaverat, multis in locis, emendata, aucta & declarata sit. CORP. JVR. CAMER. Num. 332. proem. † eidem injunctum est, ut ex suis quosdam 3. delegarent, dictam Ordinationem qui reviderent, mutationes & accessiones factas diligenter notarent, iisque in unum conscriptis, hoc conceptum Cancellariæ Moguntinæ exhiberent, ab Imperatore & statibus ratificandum. REC. IMP. de 1598. §. *wir seynd auch* 69 † Quod cum sedulo executum esset, nova hæc 4. ordinatio, prælo subjecta, statibus è Cancellaria Moguntina communicata est, quo curatius eam perpenderent, examinerent; & revisam, in proximo conventu, calculo suo comprobarent. REC. IMP. de 1613. §. *So seynd wir auch* 5. † Sed 5. inciderunt calamitosa tempora! Proinde licet forma legali non gaudeat, verba tamen ejus fere omnia in aliis legibus approbata, promulgata & recepta sunt, DECKHER. *Diss. de Cultu Juris Camer. cap. VII. pag. 48* atque in Camera quam plurimum, loco ipsius Ordinationis allegatur, ut Illustris de LVDOLPH eandem Corpori Juris Cameralis sub Num. 360. inferere non dubitaverit. † Saltem, ex eadem patet, quomodo tunc tem-6. poris, universam de Arrestis Imperii Camerales intellexerint materiam.

§. XI.

Hæc enim novissima ordinatio, quæ cuncta ordine exhibet, disjecta ante, conjunctim sistit, Imperii quoque Constitutionem de Arrestis in clarissimam lucem posuit, & quidem † parte II. tit. XXIV. §. I. initio eam restringit ad illicita arresta 2. facti, quæ fiunt propria auctoritate, sine causæ cognitione: Verbis, *wir wollen aber / daß die Constitutio arrestorum allein*

- ad illicita arresta facti, quæ sunt propria authoritate sine causa cognitione, und die ihrer rechten Eigenschafft nach / wahre und
3. in Rechten verbothene arresta genennet werden / zu verstehen. †. Deinde licitorum arrestorum exempla enarrat, §. 1. & 2. Post, ad arresta à magistratu ab instantia tertii imposita pergīt, ea- que inter arresta quoad formam licita & de jure permitta re- fert. §. 3. Verbis, ebenergestalt wollen wir / daß die Arresta, so von einem Richter / Magistrat, oder Obrigkeit / welche von einer dritten Person / als der Parthey pro interesse suo Ampts und Obrigkeit halben angeruffen werden / erlangt und beschehen / zu dieser Constitution nicht gezogen / nach derselben wegen etwas er- kanndt werden solle. † Tum. §. 4. alia insuper arrestorum ge- nera, a Constitutione removet. Exceptione de peregrinante per alterius territorium §. 5. demum subjecta. † Quo ipso, an personæ ab arrestis quæstionis plane eximantur, utrum pe- regrinantes solum; an res quoque transeuntes includantur, u- trum unice personarum hic attendatur favor, nunc non dispu- to: sufficit de rebus, five bonis certæ commemorationis gratia in alterius territorio existentibus, nullum posse jure subesse du- bium, sed exceptione facta, regulam ipsam, quoad non exce- pta firmari magis.

STATUS CONTRO- VERSIAE.

Summaria.

§. XII. Fit transitus ad Statum Controversiæ. n. 1. causa qua au-
ctorem ad scribendum impulit, exponitur, ut et instituti ratio. 2. §.
XIII.

XIII. Casus, qui nuper obvenit enarratur. n. 1. & ex eo Status Controversiæ elicitur: an, nimirum Jurisdictio immediata summorum in Imperio Tribunalium fundata sit, ad decernenda Mandata sine Clausula, pro relaxandis bonis immediatorum, a Judice, ad instantiam tertii, tanquam partis, pro suo interesse implorantis, officii & jurisdictionis ratione arrestatis?

§. XII.

Itaque cum evidentissimum sit, arresta bonis immediato-
rum ad instantiam tertii, tanquam partis pro suo interesse implorantis, jure magistratus imposita ad Constitutionem de Arrestis non pertinere, nec ea immediata jurisdictioni Summorum in Imperio Judiciorum locum facere; mirum alicui videri posset, quod hanc diu sopitam resuscitem; incredibile autem, fieri posse, ut Mandata sine Clausula, de relaxando hujusmodi arrestum, decernantur, ut opposita licet sub & obreptionis exceptione paritio injungatur. † Quare, priusquam
ulterius progrediar, casum, qui proximis abhinc annis accidit, paucis præmittam; postea autem quæ pro tuenda Summorum Tribunalium jurisdictione afferuntur, ut breviter exponam & omnem operam dabo, subjectisque deinde rationibus quibus in eam, quam amplexus sum feror sententiam, quæ objecta sunt, quanta possum perspicuitate removeam, dissolvam.

§. XIII.

Immediatus, mediato cuidam, pecuniam mutuo dederat: i. at vero alii mediati in eadem cum mutuante regione viventes, mutuatarium in ære suo esse contendebant, utque facilius consequerentur quod aberat, Mandatum arrestatorium, a Dicasterio ibi locorum administrandæ justitiæ gratia constituto, summariter expositis causæ momentis, petebant & impetrabant: quo mandato aus hoher Landes, Fürstlicher Obrigkeitlicher Macht und Gewalt auch Gerichts, und Rechts, wegen interdicebatur debi-

debitori, ne, usque dum causa principalis esset finita, creditori suo quicquam exsolveret. Creditor immediatus de eo à debitore certior factus, offerebat Cautionem, de iudicio fisci coram summis Imperii Tribunalibus, & iudicatum solvi: hac autem a iudice arrestante rejecta, Mandatum S. C. de relaxando arresto super Constitutione de anno 1570. & post, Sententiam paritoriam obtinebat. † Unde disquirendi præsens enata est occasio:

An Jurisdictio immediata Summorum in Imperio Tribunalium fundata sit, ad decernenda Mandata sine Clausula, pro relaxandis bonis immediatorum, à Iudice, ad Instantiam tertii, tanquam partis, pro suo interesse implorantis, officii & jurisdictionis ratione, arrestatis?

RATIONES DUBITANDI.

Summaria.

§. XIV. Pro affirmativa facere videri, arresta generaliter in Jure prohibita. 1. etiam judicialia. 2. inprimis si ad oblatam cautionem non relaxantur. 3. cum aequitati repugnet arrestatum sic detineri. 4. §. XV. Hinc fundari jurisdictionem Camerae inter immediatos. 1. Adesse enim omnia requisita. 2. Positis vero formalibus poni formatum. 3. §. XVI. Constitutionem non distinguere inter arresta pro interesse tertii & arrestantis imposita. 1. indistincte relaxationem injungere præstita cau-

cautione. 2. alias utilissimam Constitutionem illam iri. 3. §. XVII. Sic in pleno decisum, 1. eademque mente esse Assessorem Camerae, 2. sic multoties pronunciatum. 3. etiam post Recessum de 1594. 4. §. XVIII. Paragraphum nostrum ad mediatos tantum pertinere. 1. absurdum esse, statum per pedaneum judicem arrestari. 2. Parem in parem non habere imperium. 3. Inter immediatos justum subesse armorum metum, secus ac in mediatis arrestatis, 4. §. XIX. Immediatos nullum agnoscere judicem, nisi Imperatorem. 1. omnes mediatos judices esse incompetentes, & illorum arresta, velut propria auctoritate imposita haberi. 2. 3. Ergo requiri ut competentes fiant ex voluntaria jurisdictione, V. gr. contractus, domicilii. 4. D. autem paragraphum de judice competente intelligendum. 5. §. XX. Ex sola deprehensione nullam oriri competentiam, 1. neque etiam ex Cautionis praestatione. 2. 3. Judicium arresti per cautionem finire. 4. inprimis in arrestis Imperii. 5. Mevium alias dissentientem id non diffiteri. 6. §. XXI. In specie in arrestis Imperii ex deprehensione forum non oriri. 1. arresta omnia fieri in territorio arrestantis. 2. Poni in differentiis Arrestorum & pignorum, quod illa in hac extra territorium fiunt. 3. Hinc omnia arresta facti, in territorio arrestantis necessario fieri. 4. §. XXII. Eos quoque qui bonorum immediatatem requirunt, loqui de immobilibus. 1. mobilia & nomina personae inherere, ejusque qualitatem sequi. 2. Ex constitutione hypothecae rem mobilem non fieri immobilem. 3. Ut proinde pecunia immediati pro re immediata sit habenda. 4. §. XXIII. Requiri & praecedentem causae cognitionem. 1. Qua deficiente Mandatis S. Cl. locus. 2. 3. 4. hic arrestatum neque auditum, neque citatum. 5. §. XXIV. Quin nisi arrestum ex justa causa impositum, non cessare jurisdictionem Camerae. 1. hoc ipsum velle §. 86. R. I. de 1594. 2. ita quoque sentire Textorem. 3. Klockium. 4. neque enim in illicito arresto interesse a parte sive a judice arrestum impositum.

§. XIV.

Pro affirmativa facere alicui videri posset, arresta generaliter in Jure, concordi omnium Jureconsultorum sententia, ME-
C VIYS

- VIVS *de Arrestis*, cap. II. n. 9. prohibita esse. REC. IMP. SP-
 2. RENS. *de* 1570. §. 84. † Quid, quod regulariter sint interdi-
 cta, id de judicialibus intelligendum esse, quæ judicis decreto
 & licentia decernuntur. GAIL. *de Arrestis Imp.* cap. I. n. 7.
 TEXTOR, *ad Recess. Imp.* de 1654. Diff. IX. th. 3. conf. DVB.
 CAM. *de* 1586. *super Const. de Arrestis*, Sect. I. §. **dann erstlich**
 3. **werde.** † Inprimis si ad oblatam cautionem de Judicio fisci
 & judicatum solvi non relaxantur; d. §. 84. per hanc enim de-
 bitorem tantundem consequi, ac si arrestum indissolutum man-
 fisset: MONACHVS, *de Arrestis*, cap. XII. n. 6. proinde omne
 arrestum præstita Cautione idonea relaxandum, COLER. *part.*
I. Dec. 134. n. 24. licitum sive illicitum fuerit. MEV. *d. Tr. cap.*
XXV. n. 42. Imo superveniente hac securitate, ipso Jure ces-
 sare arrestum. FRIDERVS MINDANVS *de Process. Mandat.*
 4. *lib. I. cap. XLI. n. 1.* † Cum contra omnia Jura sit, rationi &
 æquitati repugnet, si quis quod ad personam aut bona ita arre-
 stetur, ut licet de judicio fisci & judicatum solvi caverit, nihilo-
 fecius arrestum non relaxetur, sed arrestatus, non auditus,
 non convictus, non condemnatus, quodcunque adversarius
 petit, solvere atque præstare, aut in Arresto permanere coga-
 tur, donec causa post longum temporis spacium decidatur.
vid. secunda Resol. Cæsar. de 1595. *ad Dub. Cam.* XXXI.

§. XV.

1. Hinc, in casu proposito, immediatam Camerae jurisdic-
 tionem fundari ex Constitutione Imperii de arrestis, utpote cujus
 verba ad hæc potissimum momenta directæ, quod arresta ge-
 neraliter prohibita sint, inprimis, si oblata licet cautione, non
 2. relaxantur. d. §. **wann auch ferner die Arresta** 84. † Adesse
 omnia Constitutionis requisita, notoriam tam arrestantis, quam
 arrestati immediatam, cautionis de judicio fisci & judicatum
 solvi oblationem, causam mere civilem, non criminalem: plu-
 ra atque alia sub his non comprehensa à celeberrimis Juris pu-
 blici & Cameralis Scriptoribus, non recenseri. *vid. LIMNEVS.*
Jur. Publ. Lib. IX. cap. II. n. 144. SCHWANMAN. *Process. Ca-*
mer.

mer. cap. XIII. n. 2. TEXTOR. Comm. ad R. J. de 1654. disp. IX. th. XXXII. BLVM. Proc. Cam. tit. XXXIII. §. 17. † 3.
 Præsentibus vero formalibus Constitutionis requisitis, ipsum formatum, Constitutionem nimirum locum invenire necessario oportere. MELANDER, *ad Ord. Camer. part. II. rubr. von Mandaten so von Arrest wegen erkandt werden / pag. 317. §. nam si.*

§. XVI.

Quod arrestum pro interesse arrestantis non tertii cujus-
 1. dam debeat esse impositum, neque expresse in Constitutione de 1570. disponi, neque per legitimam interpretationem exinde posse elici: Constitutionem generaliter loqui, non distinguere, an quis arrestum pro suo interesse, utrum jure magistratus, ad Instantiam tertii imposuerit, sed utrumque tam judicem quam arrestum postulantem, oportere oblatae & præstitae Cautio-
 2. nis rationem habere: † eamque ob causam, indistin-
 ctæ, præstita cautione, relaxationem injungi: neque enim inter hæc arrestorum genera, nisi quod ad modum attinet, ad quem tamen principaliter non respexerunt legislatores, ullam adesse differentiam. † Contra hac admissa distinctione, futu-
 3. rum, ut utilissima constitutio plane eludatur, cum facile quisque ab alio magistratu, quovis prætextu impetraturus sit, quod per se ipsum facere nequit. *Conf. d. Resol. Commiss. Cæsar. ad Dub. XXXI.*

§. XVII.

Eam ob causam, ne, quæ salubriter constituta sunt, irri-
 1. ta fiant, in pleno Senatu conclusum esse, quod constitutio Imperii de arrestis quæ per magistratum vel judicem fiunt, & de illis quæ Statusmet imponunt intelligenda sit. JOH. MEISCHER. *Rer. in Cam. Judic. Lib. I. Dec. XLVI. n. 48. † Ean-*
 2. demque sententiam fovere Assessorem Camerae, in *Præjud. Camer. rubr. Mand. pro relax. arrest. §. si arresta scilicet, mandari si-*
 ne clausula, si arresta fiunt ad instantiam tertii. † Quin hoc
 3. casu, præter causam Worms / contra Nassau / de qua supra

§. 4. mentio facta, paritionem quoque injunctam esse in causa Hagen / contra Fleckenstein / den 2. Dec. 1589. Et in causa 4. Erier / contra Nassau. † Neque hoc solum ante Recessum de 1594. ita servatum, sed etiam in causa Maynß / contra Braunßschweig / den 5. April, 1611. paritionem fuisse injunctam, licet magistratus, officii ratione decreverit arrestum, petente tertio, pro interesse suo implorante. KLOCK. *Vota Camer. Relat. XIII. n. 1. § 44.*

§. XVIII.

1. Nec quicquam hisce omnibus per §. ob auch wohl ferner 87. R. I. de 1594. quantum ad immediatos derogari. Constitutionem principaliter in favorem immediatorum introductam, mediatos tantum accessorie sub eadem contineri: hunc quoque §. unice de mediatis accipiendum, ad immediatos trahendum non esse. † Omnem namque legem ita explicandam ne sensus inde nascatur absurdus, aliis juris principiis obstandis, aut rationi legis contrarius: absurdum esse, Statum imperii ad instantiam tertii per judicem pedaneum detineri vel arrestari. *Vid. des Fürsten-Raths erstes Bedencken ad Dub. XXXI. in Deput. Spirensi de 1595. RODINGII, ff. Camer. lib. I. tit. XI.*
3. §. 64. † Statum decernendo arrestum, Jurisdictionem in Constatum sibi arrogare, quam non habet; omnes enim ab uno eodemque Imperatore parem jurisdictionem accepisse, & pari gradu eundem attingere: TILEMAN. de BENIGNIS *Decis. Cam. Imp. Synt. IV. Dec. II. Vot. II. n. 15.* parem autem in parem non habere jurisdictionem, etiam si alteruter dignitatis aut facultatis prærogativa excellat, GAIL. de *Arrest. Imp. cap. IV. n. 4.* nec sibi in parem superioritatem sumere posse.
4. REINKINGK, de *R. S. & E. lib. I. cl. III. cap. X. n. 3.* † Porro distinctionem inter mediatos atque immediatos maxime congruere rationi impulsivæ Constitutionis de 1570. eapropter potissimum latæ, ut pax publica, & inter status concordia servetur irrupta, ut omnis ad arma perveniendi inter immediatos præscindatur occasio; atqui vero, arresta pro interesse ter-

tū imposita, æque facile, quam quæ sibi ipsi jus dicendi causa imponuntur, inter status animorum conjunctionem minuere, & discordias, vel majores altero casu, utpote ubi res inter plures agitur, in imperio posse movere: fecus ac in mediatis usu venit, quibus arrestatis, turbæ non tam facile metuendæ, imprimis si subditi Dominorum causa non sint arrestati.

§. XIX.

Uterius, immediatos, quippe in quos, velut exemptos 1. cuique jurisdictioni aliorum, Cæsar sibi jurisdictionem reservavit, *III. à LINCKER, Vol. I. Conf. XLVII. n. 26.* nullum alium competentem judicem agnoscere, quam Cæsarem & Imperium: coram Constatu forum non sortiri. † Proinde si à 2. judice mediato arrestati fuerint, hunc non posse non esse incompetentem, quæ vero ab incompetenti Judice fiunt, esse ipso Jure nulla, & perinde haberi, ac privata auctoritate facta, ejusmodi vero arresta ad Constitutionem indubie pertinere. † Nec 3. ambigendum, quin ea, quæ de arrestis ad instantiam partis impositis dicuntur ita demum vera sint, si magistratus arrestans competens sit forte, ob locum domicilii solutionis, contractus, vel aliam ob causam legitimam: † Verba, von einem Rich- 4. ter / Magistrat oder Obrigkeit / it. Ampt und Obrigkeit halben / quæ §. 87. R. I. de 1594. legimus, partim subjectionis & Imperii relationem, inter arrestatum & arrestantem innuere, partim ad arresta respicere, quæ jure magistratus fiunt & de quibus provisum per schedulam memorialem in Comitibus Augustanis 1567. celebratis, §. 9. & Memoriale Visitationis Judici & Assessoribus loco Recessus traditum: quorum tenorem exhibet, §. 4. tit. XXIV. part. II. C. O. C. † Nam si quis per territorium 5. alterius magistratus profectus ibi arrestatur ad instantiam tertii, locum esse Mandato de relaxando, per REC. DEP. de 1600. §. wann sich begeben 48. TEXTOR. ad Recess. Imp. de 1654. Diff. IX. th. LIV. seqq. BLVM. Proc. Camer. tit. XXXIII. §. II. † 6. Hinc sequi §. ob wohl auch ferner R. I. de 1594. per dictos §. und so viel die / & §. wann sich begeben / sic declarandum esse, ut

procedat de magistratu competente ad instantiam terciae ar-
stante.

§. XX.

1. Ex eo enim unice, quod res alicubi reperiatur, judicem loci competentem non fieri, COLERVS, *Process. Execut. part. II. cap. III. n. 9.* neque solam arresti impositionem litispendentiam facere, neque etiam per cautionis de iudicio fisci & iudicatum solvi praestationem, eam induci, aut iudicem agnosci.
2. BESOLD. *Conf. CCXXVI. num. 21.* † Sed si arrestum relaxatum, quod praestita cautione fieri debet, quamvis iudicium coram eo iudice, sub quo bona deprehenduntur, coeptum fuerit, debitorem ut de debito respondeat, cogendum non esse, nisi quoque ratione domicilii vel contractus ibidem forum for-
3. tiatur. † Iudicium enim, quod coeptum erat, arresti nimirum, jam finitum esse. Ergo ex jurisdictionis defectu iudicem ad ulteriora procedere, & debitorem ut actioni personali respondeat, cogere non posse. ZANGER. *de Exception. cap. I. part. II. n. 269.* † Inprimis in arrestis Imperii, ejusmodi fori agnitionem cessare, cum expresse cautum sit, arresta, cautione praestita esse relaxanda, facta autem relaxatione causam principalem ad iudicem ordinarium & competentem remittendam.
5. REC. IMP. *de 1570. §. wann auch die.* † Atque haec ita obtinere, ipsum alias dissentientem MEVIVM agnoscere, *Tr. de Arrest. cap. XV. n. 27.* aliter si res servaretur, si extra forum domicilii, ab extraneo iudice, ad effectum agendi coram eo, quis posset arrestari, si tale arrestum induceret litispendentiam, si relaxato licet per cautionem arresto, coram incompetente litigandum esset, omnium jurisdictionum confusionem subsequaturam.

§. XXI.

1. Sed posito ad fundandam competentiam iudicis arrestantis regulariter sufficere, ut res arrestata in ejus territorio deprehendatur; hanc tamen deprehensionem Arrestis Imperii
2. nullam arrestanti posse competentiam tribuere. † Velle constitu-

stitutionem de 1570. arresta immediatorum bonis imposita, præstita cautione relaxari. Ignorare neminem; arresta fieri debere in territorio arrestantis, extra illud si rei vel personæ injiciantur manus, non arrestum imponi, sed aliud quoddam illitum factum committi: extra jurisdictionis limites inanem esse arresti impositionem, & non immerito sperni, MEV. de Arrest. cap. XIV. num. II. nec extendi arresta ad bona sub aliena jurisdictione sita. BERLICH. part. II. Concl. LXXIV. n. 54. † Ponere Doctores, in eo quoque arrestorum & pignorationum differentiam, quod arresta semper in territorio fiant arrestantis, pignorationes vero etiam in alieno juris cujusdam afferendi causa. † Ergo, cum quotiescunque res arrestatur, illa in territorio arrestantis sit oporteat, non posse non quoad immediatorum bona cessare regulam, quod sola deprehensio ad competentiam judicis arrestantis sufficiat: Aliter enim si quis sentiret, inanem futuram universam de arrestis Constitutionem, re arrestata nunquam non in arrestantis territorio existente.

§. XXII.

Admissa quoque necessaria rerum arrestatarum immediate. I. tate, nihil tamen adversæ sententiæ, exinde accedere roboris. Loqui GALLIVM, qui dissentientibus licet plurimis, cap. VI. de Arrestis, illam requirit, de Dominiis, Castris, Oppidis & Villis sub alio statu Imperii sitis; loqui de talibus bonis, quæ ad immediatum principaliter jure municipali pertinent, quorum possessor territorii domino juramentum subjectionis præstare tenetur. † At vero longe aliam pecuniæ in alterius territorio elocata rationem esse. Nomina personam sequi, ejus inhærere ossibus, non succedi in iis secundum Jura loci, ubi exigenda, sed personæ cui debentur; generaliter, nomina jure personæ censeri. Itaque cum persona cui pecunia debetur immediata sit, ipsam quoque pecuniam pro re immediata habendam esse, & qualitatem sui induere. † Nec ex constitutione hypothecæ in re immobili sub alterius jurisdictione sita naturam negotii

negotii mutari: hypothecam in majorem contractus securitatem accedere, & ex indole sui principalis aestimari. Denique pecuniae elocatae nomine, neque hic juramentum fidelitatis
4. praestitum esse, neque solere praestari. † Ut proinde pecunia ab immediato, in alterius immediati territorio elocata, non pro re mediata, & quae jure municipali ad elocantem pertineat, haberi queat, sed pro immediata reputanda sit, atque hinc si ab eo, cujus in territorio elocata est, arrestata fuerit, indubitate Constitutioni locum faciat, & immediatam summorum in Imperio Tribunalium Jurisdictionem fundet.

§. XXIII.

1. Ne sufficere quidem, ad excludendam Constitutionem Imperii, ut judex qui arrestum decrevit ad instantiam tertii, competens sit, requiri ulterius praecedentem causae cognitionem: sine ea judicem nulliter agere, & partis personam induere; impositum vero arrestum de jure prohibitum censi, praestita cautione relaxandum. R. I. de 1594. §. und so viel
2. die. † Assessorem Camerae hanc fovere opinionem, apud GILMANN. tom. III. voce Mandat. pro arrest. relax. §. quari. Facto arresto per ordinarium magistratum ad instantiam tertii, indistincte processus decernendos putare, si judex sine praecedenti causae cognitione ad instantiam partis arrestaverit. † Referre eundem; ad instantiam tertii, indicta causa ubi arrestatio facta, decretos processus, atque etiam paritionem injunctam, in causa Lambin contra Württemberg. Pariter decretum esse mandatum, in causa Rudin / contra Rosenberg / den 23. Junii, 1592. In causa quidem Psalz / Graff / G. H. contra Herzog J. C. id
4. fuisse denegatum, sed perperam. † Idem sentire reliquos Juris Cameralis scriptores: GAILIVM, Tr. de Arrestis, cap. I. n. 1. & cap. III. num. 1. connumerare arresta, quae sine causae cognitione fiunt, inter arresta facti, atque illa, quae constitutioni locum faciunt. SCHWANNEMANNVM Observ. Camer. CLII. num. 13. tradere Constitutionem nostram de te & proprie de arrestis, quae sine causae cognitione imponuntur, accipiendam esse:

esse: BLVMIVM, *Proc. Camer. tit. XXXIII. §. 5. in requisitis arrestorum juris ponere, ut cum causæ cognitione fiant.* † At §. vero hoc nostro casu, nullam præcessisse causæ cognitionem, judicem non citata, nec audita parte altera arrestum decrevisse, quod cum factum est, vel de Jure communi provocari posse. L. B. de LINKER, *de Gravam. Extrajud. cap. III. part. II. membr. I. §. XL. n. 1.*

§. XXIV.

Quin, licet & causæ præcesserit cognitio, nisi judex com-
petens, justa & ad arrestum decernendum sufficiente causa mo-
tus fuerit, proindeque ipsum impositum arrestum justum lici-
tumque sit, non cessare Constitutionem Imperii, nec Summo-
rum in Germania Tribunalium, immediatam excludi jurisdi-
ctionem. † Hoc ipsum velle §. und so viel die 86. R. I. de 1594. 2.
distinguendo inter arresta licita & illicita & de jure permissa
arresta ibidem eximi; illicita autem und die ihrer rechten Eigens-
chaft nach / wahre und in Rechten verbothene Arresta genennet
werden / disertis verbis ad Constitutionem referri. † Eandem 3.
sententiam clarissimorum authorum suffragiis, & rerum in Au-
gusta Camera judicatarum comprobari exemplis. Joh. W.
TEXTOREM, cujus non ignobile in Jure publico nomen,
Disp. IX. ad Recess. Imp. de 1654. th. LVII. præter magistratus
competentiam, & ejusdem à creditore, vel nomine ejus factam
implorationem, quo, §. ob auch wohl ferner locus esse possit,
desiderare, debiti notorietatem; adeo, ut si horum requisito-
rum aliquod deficiat, putet, coeteris paribus, constitutioni de
relaxando locum fore, d. §. 87. nequicquam obstante: atque
hujus sui asserti, in antecedentibus thesibus amplissimas ratio-
nes reddere. † Apud KLOCKIVM vero, in Votis Camerali-4
bus, *Relat. XIII. n. 1. §. 44.* relatum legi, in causa Maynß con-
tra B. aunschweig / Mandati de relaxando arresto, zweyer Bü-
rger zu Duderstadt / angehaltener Wahren betreffend / licet magi-
stratus ex officii rā. decreverit arrestum, petente tertio, pa-
ritionem injunctam fuisse, d. 5. April. 1611. cum non sufficere

autumaverit, Dominus Referens, quem Thomam MERCKEL-
BACHIVM fuisse ibidem traditur, arrestum Jure magistratus
imponi, sed & illud licitum & juris esse oportere. *n. 12. 13. 14.*
5. † Neque enim in illicito arresto interesse quicquam, sive à par-
te, sive à judice imponatur: cum in pleno Senatu conclusum
sit, quod Constitutio Imperii intelligenda sit, & de Arrestis,
quæ per magistratum, vel judicem fiunt, & de illis quæ per
statusmet imponuntur, MEISCHNER, *Rer. in Camer. Judicat.*
lib. I. Dec. XLVI. n. 48. apud Gylmann, tom. IV.

RATIONES DECI- DENDI.

Summaria.

§. XXV. Non obstantibus istis in contrariam sententiam itur. 1.
ad coërcenda arresta facti Mandatis sine clausula, Camera dilatata
Jurisdictio. 2. Juris arresta ne prohibita quidem sunt. 3. quod mul-
tis modis probatur. 4. §. XXVI. Negative, ex verbis initialibus
§. 84. R. I. de 1570. 1. et subsequente dispositione ipsa. 2. loquitur
hæc de arresto per ipsum arrestantem vel ejus officiales imposito. 3. In
Facti arrestis duæ personæ occurrunt, in judicialibus tres. 4. Per ar-
restantem illic non judex, sed pars intelligitur. 5. testimonio Gailii. 6.
non dissentiente Illustri a Ludolph. 7. §. XXVII. Fit a negativa ad
affirmativam transibus. 1. ad §. nempe 87. R. J. de 1594. 2. et §. 3.
tit. 24. part. II. C. O. C. 3. §. XXVIII. Succedunt rationes legis
impulsivæ. 1. quas d. §. 84. exprimit. 2. quæ acc. arresta quæstio-
nis non quadrent, Constitutionem excludunt. 3. 4. XXIX. In his
prima

prima est, quod arresta prohibita, judicialia vero olim in Germania frequentata, 1. et antiquis legibus permessa. 2. in specie Jure Weichbildico. 3. Speculo Saxonico. 4. aliis remissire. 5. §. XXX. Et Seculo XVI generali quadam consuetudine recepta, 1. testantibus Conrado Lago. 2. Petro Peckio. 3. Andrea Gailio. 4. Matthia Colero. 5. Joh. Meischnero 6. Recessu Imperii de 1566. 7. Concluditur, hoc ipso Seculo arresta judicialia, non potuisse censerī prohibita. 8. §. XXXI. Ulterius arresta constitutionis, repressaliis componuntur. 1. at nulla inter arresta judicialia & repressalias convenientia. 2. facti vero arrestis magna cum iis est necessitudo. 3. Utraque belli jure fiunt. 4. Laudatur Bertolus. 5. §. XXXII. Altera itentidem ratio ad arresta judicialia trahi nequit. 1. factum propter quod Mandata S. Cl. decernuntur, debet esse ipso jure prohibitum. 2. Arresta facti quodammodo justificari poterant, quod arrestatus judicium fugere intentet. 3. Arresta & pignorationes generaliter prohibita. 4. §. XXXIII. Accedit cum facti pignorationibus adjecta compositio. 1. Jure experitur, qui Judicem adit. 2. & seqq. §. XXXIV. Quibus omnibus velut cumulum addunt DD. suffragia. 1. Gailius arresta excepit jussu magistratus loci ordinarii imposita. 2. Idem sentiit Tennagel, ipso Gailio curabius rem exprimens. 3. Quæ Tennagelii verba probavit Deckher. 4. §. XXXV. Post Recessum de 1594. omne dubium sublatum. 1. Seublinus Mandatum antea decretum, post cassandum censuit. 2. Schwanemann oia decisa, testatur. 3. nostra æta Illustris a Ludolph, arresta judicialia ad Constitutionem non pertinere, ingenue fassus est.

§. XXV.

Qualemunque autem ea, quæ hæctenus allata sunt, præ se ferant veritatis speciem, nihilotēcius in contrariam ire sententiam, non solum non dubitandum, sed & eandem publicis Imperii legibus, quam maxime ad nire, vere mihi videor posse contendere. † Arresta constitutionis, quæ sibi ipsi Jus dicendi causa à statibus imponebantur, & pacem publicam, in qua tuenda,

enda, summa utriusque, Maximiliani cura stetit, magnopere turbabant, usque adeo ab Imperatore ac statibus fuisse impro-
bata, ne quid exinde quies publica detrimenti patiretur, ut ne-
cessum iis fuerit visum, ad coercendam Mandatis sine clausula
illorum audaciam, qui illicitis facti arrestis, sprete judiciorum
auctoritate, sibi consulere autumabant, speciali lege lata, Im-
3. perialis Camerae dilatare & prorogare jurisdictionem; † neu-
tquam vero Juris arresta, quæ servato judiciorum ordine, à ju-
dice, petente parte, ex officii ratione decernuntur, Constitu-
4. tionibus Imperii prohibita esse: † tota hujus negotii historia,
prioribus hujus dissertationis §. §. descripta; clarissima, tam po-
sitiva, quam negativa legum verba; ab ipsis legislatoribus ad-
ductæ rationes; dubia ab Augusta Camera mota; Statuum
Imperii Deliberationes; Res in Summis Imperii Tribunalibus
decisæ; Vota Assessorum; Doctorum Juris Publici Germanici
& Cameralis suffragia; & omnia denique, quæ in amplissima
hac materia occurrunt, certissime persuadent.

§. XXVI.

1. Verba initialia §. wann auch die Arresta § 84. Recessus
Imperii, anno millesimo quingentesimo septuagesimo, Spiræ
Nemetum conscripti, quæ arresta designant generaliter in Jure
prohibita, eodemque modo reprobata, quo repressalia in civi-
tate censentur interdicta, ejus scilicet generis, quæ non minus
pacem publicam turbant, quam pignorationes facti; illa non
solum satis superque indicant, arresta judicialia, quæ ad instan-
tiam partium, justitiæ administrandæ causa imponuntur, adju-
2. risdictionem Camerae referenda non esse: † Sed & ipsa sub-
sequens hujus §. dispositio ad arresta judicialia nullatenus qua-
3. drat. † Supponit illa casum si immediatus ipse vel per suos,
durch sich selbst oder die seine arrestaverit: quod in arrestis facti
contingit, quæ propria auctoritate, sibi ipsi jus dicendi causa
imponuntur. Casum, quando quis per tertium non suum,
sed judicem loci ubi res arrestandæ re-ntur, arrestat, igno-
4. rat plane. † In constitutione arrestorum duæ tantum personæ
occur-

occurrunt, arrestans & arrestatus: officiales quorum ministerio utitur alter, pro eadem cum eo habentur persona, eodemque jure censentur. Mediante iudice quoties ad instantiam tertii, pro suo interesse implorantis, ex officii ratione, arrestum imponitur, tres personas conspiciamus, partem petentem, iudicem arrestantem & reum arrestatum. † Per arrestantem vero, in Constitutione Imperii non iudex, sed pars juris prosequendi causa arrestans, intelligitur. Qui per se ipsum, vel suos arrestat, non potest non sui causa arrestare: verba *durch sich selbst / oder die seine* / hanc relationem necessario involvunt. Qui sui causa arrestat, ille sibi ipsi Jus dicit. Contra qui per iudicem arrestat, de eo dici nequit, nec quod ipse, nec quod propria auctoritate arrestet. † GAILIVS auctor coævus & rerum Cameralium maxime gnarus, eodem significato his verbis utitur, arrestatorem eum dicit qui ipse vel per suos arrestavit, propria auctoritate. *Vid. Tract. de Arrestis Imp. cap. II. n. 8. cap. III. n. 1. II. & cap. IV. pr.* † Jll. a LUDOLF, quando in *Comment. System. Sect. II. §. IX. n. 7.* actorem appellat eum, qui arrestatus est, reum vero non illum qui arrestum à magistratu petiit, sed magistratum immediatum, qui arrestum ad requisitionem imposuit, de Constitutione Arrestorum in genere non loquitur. Singulare illud est in arrestis, de quibus §. *wann sich begeben* 68. R. D. de 1600. prospectum, & quæ arresta judicialia imitantur; vel propterea ab eodem notatum. Non observavit hanc differentiam BLUMIVS, qui §. 17. *tit. XXXIII. Process. Camer.* exposito Constitutionis requisito, quod de immediate arrestantis & arrestati agit, verba *durch sich oder die seine* nihili faciens, præsertim post §. 87. R. I. de 1594. inepte plane, hoc alienissimo loco, observat, per partem arrestantem intelligi, non solum arrestari curantem, sed etiam magistratum arrestum imponentem.

§. XXVII.

A deficiente legi dispositione, quod argumentum magni ponderis est, in hac constitutione, utpote quæ à Jure com-

muni recedit, eamque ob causam stricte & propriis in suis terminis intelligenda est, GAILIVS, *de Arrestis Imperii*, cap. XI. 2. 1. progredimur ad §. 87. R. I. de 1594. qui rem totam manifeste declarat, verb. Ob wohl auch ferner in Zweifel gezogen wird / wie es mit denen Arresten / ein Gelegenheit habe / so von einem Richter / Magistrat oder Obrigkeit / welche von einer dritten Person / als der Parthey pro interesse suo, Ampt und Obrigkeit halben angeruffen werden / erlangt und beschehen: Dies weil jedoch vorgesezt / wie das Wort arrestum, und in was proprietät es zu verstehen / so wird solcher Zweifel dadurch leichtlich aufgehoben seyn / wie auch nicht dafür zu halten / daß solcher Fall

2. in der Reichs Constitution von Arresten / versehen. † Idem denuo conceptisque verbis inculcat Ordinatio novissima Rudolphi Imperatoris, p. II. tit. XXIV. §. III. Ebener gestalt wollen wir / daß die Arresta, so von einem Richter / Magistrat oder Obrigkeit / welche von einer dritten Person / als der Parthey pro interesse suo Ampts und Obrigkeit halben / angeruffen werden / erlangt und beschehen / zu dieser Constitution nicht gezogen /

3. noch derselben wegen etwas erkandt werden solle. † Quibus, sane nihil clarius dici potest, nihil evidentius: estque in repetitis his Imperatoris ac Statuum Sanctionibus, etiamsi, nullis aliis argumentis essemus adjuti, merito plus præsidii, quam aliter sentientibus in sexcentis ratiunculis esse potest.

§. XXVIII.

1. Clarissimis hisce pragmaticarum sanctionum verbis, succedunt rationes, quæ ad ferendam legem Imperii de arrestis, summos legislatores impulerunt, eaque non à Jcto quodam conjectæ, sed ex ipsis Recessus Imperii, in quo primum ea de
 2. re statutum est, verbis petitiæ; † Imperator enim cum Imperii Ordinibus, §. 84, d. R. J. de 1570. istius constitutionis rationes, his verbis: wann auch die arresta, wie die Repressalien generaliter in Rechten verbothen / bevorab da auf angebothene Caution judicio sisti, & judicatum sol. dieselbe nicht wollen relaxiert werden / welches ja so beschwerlich / als das thätliche
- Wfan

Wßanden zu achten: demnach 2c. legislatoribus nostris consue-
tam clementiam imitatus, reddere dignatus est. † Quo fa- 3.
cto, & Jureconsultis investigandi eas otium fecit, & majorem
argumento, quod à cessante ratione legis ducitur, auctorita-
tem conciliavit; ut quam firmissime sic liceat concludere: ra-
tiones quas d. §. perscriptas legimus, unice ad arresta facti
quæ trant, & in iis quæ a judice petente parte decernuntur,
aperte cessant, E. & Constitutio Imperii hisce rationibus inni-
xa, in ejusmodi arrestis cessat. † Cui ratiocinio, quantum tri- 4.
buendum sit, ex eo etiam, velut à posteriore, apparet, quod
ipsimet legislatores, §. 86. R. J. de 1594. authentica interpre-
tatione facta, dicto modo constitutionem istam limitaverint &
significationem *Arresti* ad illicita facti arresta restrinxerint, verb.
und so viel die ungleiche Meynungen und Verstand / des Worts
Arrest, und daher eingefallene Streitigkeiten belanget / dieselbe
zu entscheiden / wollen wir daß die Constitutio arrestorum ad il-
licita arresta facti, quæ fiunt propria auctoritate sine cognitio-
ne causæ, und die ihrer rechten Eigenschafft nach / wahre und in
Rechten verbothene arresta genandt werden / zu verstehen / und
ad licita de Jure permitta arresta, nicht zu extendiren seyen.
Quin & exemptionem arrestorum judicialium, exinde, sua
sponte fluere, sequens §. ob wohl auch ferner 87. asseverat. Sed
nunc rationes ipsas expendemus.

§. XXIX.

Quæ in iis primum locum tenet, *arresta ad modum repressa-* I.
liarum generaliter in jure prohibita, eam ad arresta à Judice, par-
te petente, ex Officii ratione imposita, haud pertinere, nemo
non facile intelligit, qui secum reputat arresta judicialia, a mul-
tis retro seculis, Germanorum, tam Saxonum quam Aleman-
norum, quippe qui Germanicum Imperium diu divisum te-
nuerunt, moribus & legibus esse comprobata, & seculo etiam
decimo sexto universali Germaniæ consuetudine, quam maxi-
me fuisse frequentata. † Ut antiquiora, acta etiam mediæ æ. 2.
vi, Bullam Brabantinam, Privilegia de arrestando & non arre-
stando,

- stando, cætera omittam, patria jura Speculis istis perscripta, quibus summa olim fuit, & nunc magna est auctoritas, id affirmantur. † Jure Saxonico Weichbildico, *art. XXVII.* processus arrestatorius diserte traditur: *Nu hört und vernemet/ so man einen Mann bestetigen und Kummern will von Gerichts halben &c.* Articulo *XXXIV.* judici, ut imploratus arresta decernat, injungitur: *und soll den den Richter bi n/ daß er ihn Kummer/ das soll er den thun.* Articulo *XL.* vero in specie de arresto propter contractum æs alienum judicialiter imponendo disponitur: *er mag ihn wohl bekummern zum*
4. *Rechten/ umb seine Schuldigung.* † Speculum Saxonicum, seu Jus Provinciale Saxonum, circa arrestorum materiam disponit cum multa alia, tum etiam *lib. III. art. LXXXVII.* inter eos, qui in uno eodemque pago vel Comitatu habitant, die in einem Dorff oder in einer Graffschafft sitzen/ excepto denegatæ justitiæ calu, ihm sey denn Rechts daselbst gewegert von Richter/ arresta prohibet eoque ipso illa inter extraneos, eos scilicet, qui eidem judici immediate subiecti non sunt, positis aliis
5. requisitis permittit. † Cæterum videri possunt, ex Speculo Suevico *art. LXXXIX. & CXXX.* ex Speculo Saxonico *LXX. lib. I. art. LVI. lib. III. & Jure Lubecensi, lib. V. tit. XII.*

§. XXX.

1. Atque his antiquis Germanorum moribus sine dubio accepta ferenda est consuetudo Seculi XVI. quæ, testantibus id celeberrimis illius ævi Jureconsultis, arresta judicialia comprobavit. † In iis, omnes enim persequi longum foret, CONRADVS LAGVS, *Method. Jur. Civil. part V. cap. III. n. 19.* in usu esse, refert, ut si cessent debitores solvere debita, creditores à Judice petant, publica autoritate eos prohiberi, ne quo abeant, vel merces suas amoreant, priusquam satisfecerint creditoribus. † PETRVS PECKIVS, *Tr. de Jure Sistendi, cap. II. n. 2.* arrestis nihil esse usitatius, dicit; † ANDREAS GALLIVS, *lib. II. Obs. 44. num. 10.* arresta de consuetudine Germaniæ permitti tradit; itidemque *Tr. de Arrestis Imp. cap. I. num.*

num. 12. generalem Germaniæ Consuetudinem in concedendis & permittendis arrestis, memorat; † MATHIAS COLE- 5. RVS, *Pract. Univers. part. I. cap. III. n. 47.* mediante judicis ministerio, usum detentionum vel arrestationum Germaniæ nostræ receptissimum existere, ait; † Atque hanc arrestandi 6. consuetudinem ita notoriam putat, REFERENS apud MEISCHNERVM, *tom. I. lib. II. Dec. II. n. 7.* ut ulteriori probatione non egeat. † Quibus omnibus accedit testimonium, 7. omni exceptione majus, Recessus Imperii, d. 30. Maji, 1566. Augustæ Vindelicorum auspiciis Maximiliani II. perscripti: ejus namque §. 117. verb. *Als dann vielmahls judicialiter neue und nothwendige Proceß / Commissiones ad perpetuam rei memoriam, Arrest / und andere nothwendige Hülff gebethen wird.* Nos edocet, sæpius iis temporibus arresta in Augusta Camera fuisse petita. † Quin & arresta eo favore ab Impera- 8. tore & Imperii statibus digna judicata, ex sequenti §. discimus, quanto ocyus petentibus, & ob moram de jure suo periclitantibus quo succurratur, speciali sanctione ut providerint. † Qua 9. rerum facie, cum arresta judicialia, antiquis Germaniæ legibus comprobata, eoque ipso tempore, quo Constitutio Imperii de Arrestis lata est, licita credita, ac petentium desideria, & publica Imperii lege, & Supremi Tribunalis auctoritate adjuta fuerint, non potuerunt non §. wann auch die Arresta 84. R. I. de 1570. facti tantum arresta generali illo arrestorum nomine venire. † Quod & observatum a Nobili Domino de Berger, 10 qui in Oeconomia Juris, *lib. IV. tit. XXX. §. III. Not. 1.* arresta Communia, in personam vel rem, cum effectu prohibitionis, ne antequam satisfiat, dimoveatur, Recessu Imp. de an. 1570. §. 84. juncto Rec. Imp. de an. 1594 §. 81. approbata esse monet.

§. XXXI.

Repressaliarum quoque cum arrestis facta compositio: 1. verb. wann auch die Arresta, wie die Repressalien generaliter in Rechten verbothen / aperte arguit, arresta ibi indigitari, quorum
E rum

- rum natura & indoles repressaliis congruit. conf. Capitul. Noviss. art. XVI. damit in Rechtshängigen Sachen / und unter wählender Litispendentz, kein Stand den andern mit Repressalien / Arresten / und andern wieder die Reichs, Sak, und Ordnungen auch wieder den allgemeinen Frieden, Schluß lauffenden
2. Thätlichkeiten beschwere. † At quæ licitis arrestis, a magistratu administrandæ justitiæ causa, cuidam tertio pro suo interesse petenti, decretis, essentialis aut quæ causam prohibendi finalem ingrediatur, convenientia? Quomodo, quæso, generalis illa prohibitio, qua in imperio repressalias interdictas novimus, congruit arrestis hisce judicialibus? quæ propterea nonnulli prohibita putant, quod Romani Juris indoli ac principiis adversentur. Tantum distant, opinor, quantum jura civitatis universalis & Germaniæ peculiaria, potiora nobis sint oportet,
 3. exteris, iisque positivis legibus. † Contra facti inter arresta, & repressalias summopere cuncta conspirant; utrisque apprimè convenit generalis prohibitio, multis Imperii legibus repetita, ne quis sibi ipsi Jus dicat: utrisque pax publica, sacra salutis Germanicæ anchora, violenter concutitur. † Utraque,
 4. belli tantum jure licita sunt, turbulentis temporibus in Germaniam Italiamque irrepserunt, & stylo medii ævi sæpius conjunguntur, ut proinde in pacata republica tolerari nequeant, & arrestis repressaliisque conjunctim positis, nisi aliud circum-
 5. stantia suadent, facti arresta debeant intelligi. † Placet huc apponere verba BARTOLI, quem cum GVNDLINGIO, (cui licet vita ad gloriam longa satis fuerit, fuit tamen nobis omnibus & posteritati nimium brevis) doctissimum & acutissimum Jureconsultum, nostro quoque Seculo venerandum dicere, non
 6. vereor. † Hic *Tr. de Repressal. princ.* repressaliarum sic describit originem: *Repressaliarum materia nec frequens nec quotidiana erat tempore, quo in statu debito Romanum vigeat Imperium, ad ipsum enim tanquam ad summum Monarcham habebatur regressus, & ideo hanc materiam legum Doctores & interpretes minime pertractaverunt. Postea vero peccata nostra meruerunt, quod Romanum Imperium*

perium prostratum jaceret, per tempora multa, & Reges & Principes, & etiam civitates, maxime in Italia, saltem de facto in temporalibus Dominum non agnoscerent, propter quod de injustitiis ad superiorem non potuit haberi regressus, ceperunt repressalia frequentari, & sic effecta est frequens & quotidiana materia. Quæ omnia non minus facti arrestis quadrant, quam nostram firmant sententiam.

§. XXXII.

Altera, quam §. 84. de Recessus exponit, impulsiva hu- 1.
jus Constitutionis ratio, *arresta*, nimirum, *si oblata licet judicio fisti & judicatum solvi cautione haut relaxantur, non minus gravare, quam facti pignorationes*, itidem ad arresta judicialia trahi nequit. † De quo liquido constabit, si quæ inter conclusionem & præ- 2.
missam hanc rationem intercedat afnitas penitus inspexeris; quod prius fieri nequit, quam quare Cautio ista in Constitutio-
ne exacta fuerit cognoveris. † Arrestum ab immediato im- 3.
perii cive juris sibi dicendi causa impositum, illicitum genera-
liter in jure prohibitum, & quod pacem publicam turbat, ipso
jure nullum videtur, illico a judice cassandum non præstita de-
mum cautione relaxandum. † Sane qui inique arrestatus est, 4.
apparente iniquitate pejus detinetur, pessime ab eodem cautio
exigitur. Supervacuis cautionibus nemo onerandus, minime
per iniquum arrestum afflicto, injusta cautionis exactione ad-
denda afflictio. Ita sentiunt Clarissimi Jcti. Injustum arre-
stum sine cautione relaxandum, MEVIVS tradit, *Tr. de Ar-
rest. cap. XXV. n. 23.* idque ipsum CARPZOVIVS in *Jurisprud.
Roman. Saxon. part. I. Const. XXIX.* tota definitione, XXXIX.
deduxit. † Quod, cum in arrestis a judice decretis obtineat, 5.
cur non idem in arrestis Imperii privatam vindictam spiranti-
bus, fervatur? cur committitur, ut Status arrestans ex illicito
suo facto commodum consequatur? In Pandectis RODINGI
Camerilibus *lib. I. tit. XI. §. 36.* hanc differentiam inter Jus
Commune ac Camerale notatam reperias; sed nulla ibi hujus
dissensus ratio redditur. † Nec satisfacit ea, quam GALIVS, 6.
Tr. de Arrest. Imp. cap. IV. n. 9. adducit, & FRIDERVS MIN-
E 2 DANVS,

DANVS, *Comment. de Process. lib. I. cap. XLI. n. 1.* RODINGVS, *d. t. IX. §. 34.* MEVIVS, *d. Tr. cap. XXVI. n. 22.* BLVMIVS, *Process. Camer. tit. XXXIII. §. 18.* suam faciunt; quod scilicet ideo idonea Judicio fisci & Judicatum solvi cautiopræstanda fit, ut arrestator de jure suo securus, via ordinaria agere possit, & arrestatus in causa principali conventus tergiversari ne-
7. queat. † Non subvertit, quæ modo in contrarium adducta sunt. Relinquit, quo jure arrestator hanc securitatis præstationem exigere queat; Magis causam finalem, quam efficientem exprimens: quamvis ne sic quidem omnibus modis sit
8. adæquata. † Haud raro enim vel sine hac cautione sufficiens adest securitas. Plurimi immediatorum sunt Status Imperii, quos bona ad sustinendam eximiam hanc dignitatem sufficientia oportet possidere, quæ & actu plurimi Statuum tenent. Ex reliquorum quoque immediatorum numero, multi amplissi-
9. mas possessiones habent. † Sæpe, ne præstita quidem hac cautione multum arrestantis securitatis accedit: Quæ, sub hypotheca omnium bonorum fit, ut plurimum pro sufficienti habe-
10. tur. RODING, *d. §. 36.* † Non hic, uti in iis arrestis, quæ prorogandæ jurisdictionis, vel actionis in loco arresti intendendæ causa imponuntur, necessum est, pignora & fidejussores, quibus cautio præstatur, jurisdictioni arrestantis esse sup-
11. posita. † Denique, quo pacto arrestatus in causa principali conventus, cautione præstita, minus, aut non præstita, magis tergiversari queat, non assequor.

§. XXXIII.

I. Rectius longe, atque distinctius cuncta intelliguntur adductum ipsius Constitutionis, &, si, ad id unum adjiciamus quid potissimum illa respexerit. Arresta facti, quæ juris sibi dicendi causa a statibus imponuntur sua natura prohibita esse, proinde invalida, & sine cautione venire relaxanda nemo facile diffitebitur. Verbum **bevorab** / id non obscure innuit. At res hic agebatur cum immediatis imperii civibus, iis qui status sunt ejusdem imperii, & amplissimarum regionum
num

num principes; in ea republica, quæ consilio magis & bene-
 volentia, quam imperio regitur. † Occurrebat recens pigno- 2.
 rationum Constitutionis exemplum. Censebantur illæ prohi-
 bitæ, jure civitatis & Doctorem sententiæ. Nulla tamen erat
 Constitutio Pacis publicæ, quæ non in debitis liquidis pignora,
 sub certis legibus a creditore capi permetteret: atque tantas
 egerat hæc licentia radices, ut licet in Pace Publica Wormati-
 ensi de abroganda ea, imperatoria auctoritate actum fuerit,
 res perfici non potuerit. *DATTIVS, de Pace Publica lib. V. cap.*
I. n. 29. Lata autem, Pignorationum Constitutione, relaxatio
 injungebatur, auf alte gewöhnliche Uthrhede / und auf wieder-
 stellen. † Erant quoque, qui non injuria statum in territorio 3.
 suo arrestis sibi consulere autumabant, præsertim si id fecerit
 juris sui tuendi gratia. Non ita dispar arrestorum & pignora-
 tionum causa credebatur. Nec distinctus olim ut nunc qui-
 dem harum vocum significatus & usus. Durum quodammo-
 do videbatur iisdem, cogi statum, qui rem manibus tenet, ut
 sine ulla securitate eam dimittat. † Interim, arrestis a pigno- 4.
 rationibus sollicite distinctis, rerum & causarum quæ diversis
 his nominibus designabantur diversa indoles, aliud quoddam
 cautionis genus, atque per Pignorationum Constitutionem in-
 troductum, efflagibabat: ut nimirum judicio fisti & judicatum
 solvi cautionem arrestatus interponeret; hæc sufficientis secu-
 ritatis præ se ferebat speciem, & communi Doctorem fulcieba-
 tur sententia, qui præstita cautione, arresta relaxanda trade-
 bant. † Contra Cautione interposita, non poterat non quam 5.
 evidentissime arrestantium & relaxare nolentium apparere ini-
 quitas. *Vult, (MEVII verbis utor, quæ cap. XXV. n. 43. Tr.*
de Arrestis, perscripta leges) ratio & æquitas, ut non sine causa,
personæ vel res detentionibus vexentur, ubi arrestantes satis securi esse
queunt. Iniquum foret concedere alteri, in quo tantum malitiam su-
am expleat. Nihil arrestantis tunc interest, ut arrestum duret. So-
la in affligendo altero intentio; sed improba est. Frustra illud in eo
ponitur, quod per arresti durationem debitor citicis ad justa adigitur,

*dum juris via post relaxationem idem consequi licet. Si quid extra
6. eam arrestans molitur, injustum erit. † Ut proinde, rebus hac
ratione compositis, nemo non ad confitendum fuerit adactus,
ejusmodi arresta, haud minus gravare, quam facti pignorationes.*

§. XXXIV.

1. Non est itaque improbable, quo facilius Arrestorum Im-
perii in oculos incurreret iniquitas, & Status traherentur in as-
sensum, ut hanc Constitutionem in formam pragmaticæ san-
ctionis Recessui Ratisbonensi inseri paterentur, cautionis præ-
stationem exactam fuisse. † Neque tamen hæc sola fuit, ad-
3. fuerunt & aliæ causæ, quæ cautionis exactationem suaserunt. †
Inter eas primum locum tenuisse opinor, quod mandatis sine
Clausula arrestantium temeritatem cohibere, Pignorationum
4. Constitutionis exemplo, propositum fuerit. † At, ut Manda-
ta sine clausula queant decerni, factum quod perpetratum esse
narratur, ita qualificatum sit oportet, ut nulla legali exceptio-
ne opposita possit justificari. Jll. a LVDOLF, *in Comment. Sy-*
5. *stem. Jur. Camer. Sect. I. §. X. num. 9. pag. 103.* † Verum arre-
sta propria etiam autoritate imposita, poterant quandoque
exinde jure defendi, quod arrestatus sui non fecerit potestatem,
quo in judicium vocari, ibique arrestans cum eo jure experiri
potuerit; quod, licet in judicio ordinario victricem obtinuerit
sententiam difficile suum potuisset consequi, nisi bona ista arre-
6. stans in suo territorio deprehensa detinuisset. † Cui exceptio-
ni licet rarius forte, potest tamen quandoque locus esse. Nam
non omnes immediati amplas habent possessiones sunt qui
perexiguas, sunt qui nullas tenent. Litis quoque intentandæ
7. gravitas consideranda. † Præter hanc exceptionem, & alias
causas posse erenire, quæ impositum arrestum quodammodo
justificent, non inficior: ut, quæ illud jus sibi dicendi causa
impositum, ne præstita quidem sufficienti cautione relaxan-
8. dum esse velint, enascantur, contingere non potest. † Ergo
hac ipsa cautione demum Mandatis S. Cl. locus fit; efficitur,
ut arrestanti relaxatio absolute queat injungi. Indeque patet,
quare

quare principio §. wann auch die Arresta, generaliter quidem arresta, dicantur prohibita, sed tunc potissimum, quando ad oblatam cautionem iudicio fisti & iudicatum solvi non relaxantur: patet quo intuitu hæc arresta non minus gravare dicantur, quam facti pignorationes. † Nec obstat, hoc pacto sæ- 9. pius cautionem frustra exigi. Compensatur hoc incommodum utilitate Mandatorum S. Cl. & mirigatur præstandæ cautionis indole: iudicis enim, per §. **So ist auch aus R. D. I. de 1600.** relictum arbitrio, ut pro re nata, causæ, rerum & personarum differentia, de cautionis sufficientia statuatur; atque illius est prospicere, ne quoties specialis non requiritur securitas, alia cautio, quam quæ sub hypotheca omnium bonorum præstatur, utpote quæ arrestatum parum onerat, ab eodem exigatur.

§. XXXV.

At vero hæc omnia in arrestis judicialibus cessant: sunt 1. illa ipso jure Germanico consuetudinario licita; §. XXIX. & XXX. pacem publicam non turbant; nec præstita cautione indistincte relaxanda; nec licet cautio admissa fuerit, causa principalis, semper ad iudicem ordinarium remittitur, sed quandoque in loco arresti discutitur, & res arrestata, detis cetur, ux dum pars arrestans per solutionem suam consecuta fuerit: quæ sola, arresti ad oblatam cautionem non relaxandi circumstantia, tanti est, ut Constitutionem excludat. V. Append. N. 1. lit. 6. † Deficit quoque in arrestis judicialibus fundamentum 2. compositionis, quæ d. pr. §. wann auch die 84. inter arresta & pignorationes facti instituitur, verbis, bevorab da auf angebotene Caution iudicio fisti, & iudicatum solvi, dieselbe nicht wollen relaxiert werden / welches ja so beschwerlich / als das thätliche Pfänden zu achten. † Continent illa rationem a- 3. liquam arrestis facti propriam, quæ nihil ad judicialia attinet, pignorationibus autem communis est, & notante Illustre à LVDOLFF, in *Comment. System. de Jure Camer. Sect. I. §. VIII. n. 4. pag. 74.* eo respicit, ut tollatur inter cives Imperii omnis violen.

- violentia, facti & propriae vindictae via, & unusquisque jure experiatur. Quod sane in arrestis judicialibus, sine Summorum Imperii Tribunalium interpositione fit: nihil in iis facti occurrit, nihil violentiae; nec propriae vindictae quicquam tribuitur; cuncta juris ordine aguntur. † Jure experitur, qui judicem loci adit, ut hic cognita petitionis suae justitia debitoris res sub sua jurisdictione comprehensas, arresto constringat, non eo fine arrestatus non citatus non auditus ut condemnetur, sed pro re nata, vel in loco arresti, vel foro rei ordinario de causa principali cognoscatur. † Denique verba *das thätliche Pfänden d. l.* aperte innuunt, Constitutionem de facti arresti agere, de ejusmodi scilicet arrestis, ex quibus ad pignorationum instar, *gemeiniglich alle thätliche Handlung / Empörungen und Aufrühren im Reich entstehen und erfolgen.* *Ord. Cam. August. de 1555. p. II. tit. XXII.* † Nam rerum plane dissimilium pignorationum facti, & arrestorum juris insulsa fuisset compositio. Haecenus fusius dicta, in pauca verba contraham; quia arresta judicialia, neque generaliter in jure prohibita, neque praestita cautione semper relaxanda, neque causa principalis ad judicem ordinarium indistincte remitterenda, neque haec arresta ad instar pignorationum facti gravant: E. nec in iis Constitutioni locus est.

§. XXXVI.

1. Evidentissimis hisce rationibus, clarisque legum verbis accedunt, si quid iis a judiciorum obsequio & Doctorum suffragiis accedere potest auctoritatis, Res in Summis Imperii Tribunalibus decisae, Vota Assessorum, & communis celeberrimorum auctorum sententia; quorum omnium hic censum inire longius nos, quibus decidendi rationes consignare animus est, a proposito abduceret, quam institutum patitur: quam ob rem pauca quaedam, quae, si non augeant, rem quodammodo ornent, adjicere satis erit. † Ut ab antiquissimis exordiar, GAILIVS, qui ante Recessum Imperii de 1594. Tractatum de Arrestis Imperii in vulgus edidit, non omnia arresta à Camera

Camera Imperiali eodem jure cenferi, *cap. I. num. 13.* testatur, ea enim quæ à privatis personis interponuntur, (quod quidem nostro casu factum est, licet distinctionem ipsam meam non faciam) jussu magistratus ordinarii, vel loci, non ad Cameram immediate, sed ad judicis ordinarii cognitionem spectare. *Conf. cap. XI. n. 6* † Idem sentit, si memoratam distinctionem, à qualitate personarum desumptam excipias, PHILIPPVS TENNAGEL, Camerae Assessor, qui suam de hac quaestione sententiam, tunc temporis publica Imperii lege nondum decisa, in libro quem de Processibus inscripsit, *class. II. cap. IV. num. 3.* clare satis, his verbis exposuit: Cæterum, si ad instantiam partis, tanquam a judice, magistrature arrestum factum sit, veluti per interlocutoriam, vel executoriales, vel etiam extrajudicialiter, non recte Camera aditur; tametsi enim Constitutio non distinguat, deficit tamen ejus ratio, & cum competat remedium ordinarium, ut scilicet relaxatio petatur, & demum si de negata fuerit, appelletur, non est confugiendum ad extraordinarium: idque tum maxime dubitatione caret, cum is ad cujus instantiam Arrestum factum est, non est imperio immediate subjectus. Alioqui si esset immediatus, tutius forte esset decerni Mandatum, ne ad arma & tumultum veniatur, sed magis est, ut decerni non debeat. † Quæ TENNAGELII sententia, DECKHERRO, auctissimo Jureconsulto, qui in excutiendis erroribus & emendanda Juris Cameralis scientia multum temporis consumpsit, tantopere placuit, ut eam in animadversionibus, neque emendaverit, neque notaverit, nec quicquam eidem adjecerit, quamvis in Præfatione ad Monumenta Lectionis Camer. Antiq. eo animo ad revisionem hujus libelli se accessisse professus sit, ut Causarum meritis per animadversiones expensis, præsentis temporis quoque libri institutiones cum successu subvenire possent.

§. XXXVII.

Post Recessum Imperii de 1594. hæc res dubio carere visa est: Nemo eam in palæstram revocare ausus; ipse BLVMIVS ac TEXTOR, exceptionem admittunt, sed ineptis limitationibus

2. nibus mutilant. † SCHWANNEMANNVS, *Camer. Observ. CLII. n. 14.* an arresta, quæ magistratus officii ratione, petenti tertio decrevit, ad constitutionem trahenda sint, antea quidem controversum fuisse, sed per h. R. decisum esse, tradit. † SEVBLINVS, *referente Klock. in Votis Camer. Relat. 130. num. 6* mandatum de relaxando arresto in Causa *Mäynß* contra die *Wilde und Rhein-Gräfen* ante decretum cassandum esse, eam ob causam censuit, quod lite inter decimatōres & communitatem, ratione ædificationis, principaliter agitata, magistratus loci, pro administratione iustitiæ à subditis imploratus, suum interposuerit officium: expeditum autem sit, arresta ad instantiam tertii imposita, sub conditione non comprehendi. Qua in re reliquos assessores assentientes habuit. Lata Cassationis Sententia,
- 4 d. 6. Apr. 1598. † Nostra æstate, ut intermedii temporis scriptores silentio involvam, Illustris à LVDOLPH, *in Comm. System. de Jur. Camer. Sect. I. §. IX.* arresta judicialia ad Constitutionem non pertinere, docet: postquam enim *num. 1.* in differentiis Pignorationum & Arrestorum posuit, quod pignorationes suscipiantur, Juris novi quærendi gratia, arrestum vero vindictam privatam tantum respiciat; *num. 7.* speciatim ab hac Constitutione excipi tradit, arresta quæ non sunt auctoritate propria, ut & illa quæ Jure magistratus suscipiuntur: Atque hinc fluere quod ad Constitutionem de arrestis prohibitis non pertineat tale arrestum, quod a magistratu loci, ad requisitionem tertii pro suo interesse implorantis imponitur rebus si-ve bonis, sub magistratus illius jurisdictione tum existentibus, Recessus Imperii de 1594. rationem mentem & verba secutus,
5. sine ulla limitatione, adfirmat. † Hæc pro stabilienda thes-
os nostræ universalitate dicta sufficiant: potuissimus plura huc adferre, sed ista iis locis, quibus in responsionibus ad dubitandi rationes, suam exserunt efficaciam, remissionum & repetitionum ut vitentur incommoda, servare præoptamus.

RA-

RATIONES REFV- TANDI.

Summaria.

§. XXXVIII. Arresta generaliter in jure prohibita esse, aliter
vulgo, atque etiam in Recessu Spirensi accipitur. 1. Doctores ad Jura
Romana & Canonica respiciunt. 2. Recessus Imperii Pacem Publicam.
3. nostra ætate arresta licita esse rerum usus comprobatur. 4. XXXIX.
Ictorum quorundam opiniones, Imperatoria Decisioni frustra oppo-
nuntur. 1. qui arresta judicialia illicita, conventionalia licita dicunt,
ibidem Jus Commune respiciunt. 2. Gailius hac in re sibi non satis
constat. 3. in ea distinctione nihil hic præsidii. 4. XL. Non omnia
arresta præstita cautione relaxanda. 1. non semper in ea tantum secu-
ritatis, quantum in arresto. 2. quando arrestum cautione non relaxa-
tur, definit Constitutio. 3. Recensentur casus in quibus nulli cautioni
locus. 4. 5. Constitutio arrestis in genere nullam legem dixit. 6. XLI.
Commissarii Cæsarei omnia arresta præstita cautione relaxanda puta-
runt. 1. 2. Ejusmodi consultationes in argumentum trahendæ non sunt.
3. Unice de transeuntibus agit §. 48. R. D. de 1600. qui litem istam
composuit. 4. Arresta judicialia licet præstita cautione non relaxentur,
Constitutioni obnoxia non sunt. 5. 6. de iniquitate quod conqueran-
tur arrestati non habent, cum alia remedia suppetant. 7. §. XLII.
Deficiente generali prohibitione & relaxationis necessitate, de requisi-
tis perperam desceptatur. 1. 2. Immedietas in arrestis judicialibus non
attenditur. 3. Tribus arrestorum requisitis a Guilio traditis, quar-
tum abditur. 4. XLIII. Constitutio unice istum casum respicit, si
immediatus ipse vel per suos non per tertium arrestaverit. 1. in hoc
arrestationis modo tota ejus ratio posita. 2. neglecta ea, futurum ut
in causis ipso jure licitis mandata S. Cl. decernantur. 3. §. XLIV.

Præjudicia Cameralia legibus imperii contraria non attendenda. 1. *Testimonium Referentis apud Meischnerum nullius momenti.* 2. *Conclusum ab eo adductum in dubium vocatur.* 3. §. XLVI. *Male ad mediatos §. 87. R. J. de 1594. restringitur.* 1. *Omnes ut Constitutio fundetur utriusque immedietatem requirunt.* 2. *ergo & d. §. de immediatis intelligendus.* 3. *mediati ne agere, quidem ex Constitutione queunt.* 4. §. XLVII. *Contrariorum sequela negatur.* 1. 3. 4. *Constitutio odio arrestantium, & favore arrestatorum introducta.* 2. §. XLVIII. *Parem in parem non habere imperium, parum hic ad rem facit.* 1. *Status contra Constatum arrestum decernendo, falcem in Imperatoris jurisdictionem non mittit,* 2. *frustra hic armorum metus suscitatur.* 3. *facti arrestis proprius.* 4. XLIX. *Idem Imperio mediate & immediate potest subesse.* 1. 2. 3. *& immediati coram Judice mediato sæpius tenentur litigare.* 4. 5. *Utrumque salva & illæsa sit immedietate.* 6. L. *Ut judex arresti competens dicatur, attendenda ejus in res, quas sub sua jurisdictione reperit potestas.* 1. *Territorii respectus jurisdictionem judicis fundat, causa præcedens arrestum justificat.* 2. *res mobiles in loco deprehensionis juste arrestantur.* 3. 4. §. LI. *Inquiritur in rationem §. 48. R. D. de 1600.* 1. *Refertur sententia Illustris de Ludolf.* 2. *Textoris & Blumii.* 3. *Auctoris.* 4. *quæ explicatur* 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. §. LII. *Explicatur §. 86. R. J. de 1594.* 1. 2. 3. *ejus differentia a §. 87.* 4. 5. *& Scheda memoriali de 1567.* 6. §. LIII. *Examinatur opinio Illustris de Ludolff.* 1. 2. 3. *Textoris.* 4. 5. *Blumii.* 6. 7. *Brunquellii.* 8. 9. 10. 11. §. LIV. *Posita Blumii & Textoris sententia, negatur sequela.* 2. *& negata, ratio redditur.* 3. 4. 5. §. LV. *arrestum inducit litispendentiam.* 1. *tribuit forum.* 2. *Coccejus refellitur.* 3. *Actio personalis in foro arresti recte instituitur.* 4. *sc. si actionis instituendæ causa arrestum impositum.* 5. 6. §. LVI. *Besoldus refellitur.* 1. 2. *Mevii judicium frustra hic jactatur.* 3. *B. Stryckius notatur.* 4. *Besoldus a notissimo arrestorum jure recedit.* 5. 6. §. LVII. *Bona Statuum Imperii in alterius territorio extantia, arrestis obnoxia sunt.* 1. *nec timendum, ut Constitutio reddatur inanis.* 2. §. LVIII. *Quæstio de rerum arrestatarum immedietate huc non pertinet.* 1. *in judicialibus arrestis*

*arrestis nihil interest, an bona mediata sint, an immediata. 2. de Competentia judicis quod ad pecuniam in territorio elocatam disquiri-
tur. 3. movetur dubium. 4. ¶ tollitur. 5. 6. 7. §. LIX. Arrestum
sine causæ cognitione impositum non statim Camera jurisdictionem fun-
dat. 1. pro ea, a deficiente causæ cognitione sola, neque affirmative,
neque negative concludi potest. 2. exempla. 3. Nil de causæ cognitio-
ne §. 87. R. J. de 1594. præcipit. 5. nec antecedens §. 86. 6. §.
LX. Præjudicia apud Gylmannum non sunt concordia. 1. 2. Gailius
¶ Schwanemannus nobis non obstant. Blumius a Recessus Imperii re-
cedit 3. prævia citatio partis arrestandæ non requiritur. 4. L. B. de
Lyncker hic sibi contradicet 5. 6. 7. 8. 9. 10. §. LXI. Ad fundan-
dam Constitutionem nihil interest, an arrestum ex legitimis causis im-
positum. 1. propterea, quod semper jure fiunt, excepta non sunt. 2. nec
obstat §. 86. R. J. de 1594. 3. dissentiens Textor refellitur. 4. 5. 6. 7.
§. LXII. ab executione ad arrestum non valet argumentum. 1. arre-
stum imponitur quamvis debitum quoad quantitatem sit illiquidum. 2.
3. sub conditione aut in diem debeatur. 4. ¶ probabiliter tantum de-
monstretur. 5. respondetur ultimo dubitandi rationi. 6.*

Conclusio. 7.

§. XXXVIII.

Ad § XIV. num. 1.

*Quod ad primum attinet, arresta generaliter in jura prohibi- 1.
ta esse; ut eos omittam, qui arrestationes juri communi confor-
mes esse contendunt, quin & juri Romano eorum originem,
acceptam ferunt, aliter hoc dictum vulgo a Jctis, atque etiam
in Recessu Spirensi de 1570. accipitur. † Jureconsulti ea pro- 2.
pter arresta generaliter prohibita censent, quod Juri Romano
non solum sint incognita, sed & processus arrestatorius, regulis
fori Romani nimium quantum distet: id quod alii expressim
fatentur, alii adlatis eam in rem rationibus fatis indicant: per-
tinet eo, legum canonumque, quibus reprobantur compilan-
dorum, quæ ubique elucet, sollicitudo. MEVIVS, qui omni-*

- um optime de arrestis commentatus est, & concordis omnium Jureconsultorum opinionis mentionem facit, *all. n. 9. cap. II.*
3. *Tr. de Arrest.* Jus Civile & Canonicum laudat. † Recessus vero Imperii, *d. §.* ad constitutionem pacis publicæ respicit, qua, arresta facti, æque ac pignorationes & repressaliæ omnisque sibi jus dicendi licentia, generaliter sunt prohibita. *Conf. §. I. & II.* Ut non obstante *all. §. wann auch die arresta 84.* cum I. S. BRVNNQVELLIO, *Diss. de Processu Arresti ad effectum sistendi. §. 9.* adfirmare ausim, publicis imperii legibus, arresta judicialia, quæ ad juvandum tertium concedi solent, ita enim illa, antecedenti §. 8. describit *d. auctor*, nunquam, ne generaliter quidem esse prohibita. † Deinde, quicquid etiam antiqui Jureconsulti de arrestis sentiant, nostra ætate, sintne licita, ipso rerum usu id comprobante, dubitandum non est: *Vid. §. XXX. laudatus MEVIVS, cap. III, d. Tr. postquam n. 4.* Jus Civile & Canonicum non esse sufficientem normam definiendi has controversias adstruxit; *n. 8. & 9.* frustra disceptari ait, an licita sint arresta, quæ usus quotidianus approbavit: eodemq; capite, *n. 40.* illorum refellit errorem, qui Constitutione ista imperii, arresta plane prohibita esse perhibent.

§. XXXIX.

Ad §. XIV. num. 2.

1. Denique quamvis *arresta judicialia*, rationibus secundum juris communis placida subductis, multis visa sint *prohibita*, atque etiam in Dubiis Cameralibus 1586. statibus exhibitis, §. *dann erstlich werde 2c.* hoc ipsum a quibusdam notatum fuerit; quum nihilominus per Recessum Imp. de 1594. §. *Und so viel die 2c. & §. wann auch ferner 2c.* arresta judicialia, prohibitorum nomine non venire, non solum statutum sit, verum quoque in licitorum arrestorum numerum indefinite sint relata: perperam in hac nostra controversia Jureconsultorum quorundam
2. opiniones, Imperatoriæ decisioni opponuntur. † Cum & illi, qui inter arresta conventionalia sive voluntaria, & judicialia sive necessaria distinguunt, in quibus GAILIVS, *Tr. de Arrest.*
- Imp.*

Imp. cap. I. num. 7. &, qui ejus hic vestigia premit, TEXTOR, *Comm. ad Rec. Imp. Noviss. Disp. IX. th. III.* jus Commune respiciant, neque tamen minus voluntaria, quam necessaria, judicis auctoritate fieri deberi confiteantur: † & GAILIVS, *d. n. 7.* ne sibi quidem satis constet; *arresta judicialia* dicens, *quæ* ^{3.} *judicis decreto & licentia decernuntur*; addens non ita multo post: *In hoc igitur Tractatu Arrestorum de judicialibus sive necessariis Arrestis, quæ sine causæ cognitione precipitanter fiunt agitur.* Immemor antecedentis descriptionis, & definitionis Arrestorum Imperii, *pr. & n. I. cap. III.* traditæ, quod propria auctoritate, via facti non juris fiant, in propria causa juris sibi dicendi gratia. † Ut ^{4.} proinde in hac distinctione, contra exceptiones à Constitutione Arrestorum publica Imperii lege factas, & praxin hodiernam nihil esse possit præsidii: inprimis constitutione ista privatam auctoritatem coercente, & frequentiori arrestorum judicialium, quam conventionalium apud nos usu.

§. XL.

Ad §. XIV. num. 3.

Neque omnia arresta præstita cautione relaxanda putarim, ne- ^{1.} que si non relaxata fuerint, quamvis injuste relaxatio denegata, eapropter Constitutioni, utpote quæ cætera requisita adesse supponit, locum dari. † Arresta plerumque præstita cautione ^{2.} relaxanda esse, & superveniente hac securitate, ipso jure cessare non inficior; sed & nemo inficias ibit, haud raro in cautione non posse tantum esse securitatis, quantum est in arresto. † Dari casus in quibus nulla cautio relaxationem arresti opere- ^{3.} tur Camerales nunquam vocarunt in dubium; in his definire Constitutionem, & arrestum nullo alio pacto relaxandum, *den durch Satisfaction und würckliche Bezahlung*/ sufficientibus moti rationibus concluderunt. *Conf. Append. N. I. lit. - -* † Si de ^{4.} ipsis rebus arrestatis inter partes controversitur, inique actori, qui rem petit, ejus loco cautio obtruderetur: cum in debito rei singularis aliud pro alio præstari non possit, & multis motis expediat magis, rem salvam habere, quam tabulas cautionis
rem

5. rem salvam fore. † Si non ob litem adhuc agitandam arrestum imponitur, sed ut id, quod ex re judicata debetur, arrestans consequatur: vel si debitum liquidum sit, atque confesum, quod statim solvendum, ob quod executive agi potest; neminem pro solutione cautionem acceptare teneri, omnes confitentur. PECK. *de Jure Sist. cap. XLV. num. 2.* MONACHVS, *de Arrest. cap. XII. num. 9.* MEVIVS, *cap. XXV. n. 109.* † Licita quoque arresta, præstita cautione, cæteris paribus, non obstante §. und so viel die esse relaxanda facile largior: modo ex iisdem principiis, quibus MEVIVS *d. cap. XXV. n. 42.* aliter sentientes refellit, id mihi detur inferre, quod qua ratione denegari queat non video, Constitutionem Imperii in genere arrestis nullam legem dixisse, definiisse certam speciem in arrestis imperii, eaque existente relaxationem, oblata cautione injunxisse, cæterum omnia juris communis, consuetudinis & rationis providentiæ reliquisse, eamque ob causam, licet relaxatio denegata fuerit, Camerae ex hac causa immediatam non fundari Jurisdictionem.

§. XLI. -

Ad §. XIV. num. 4.

1. Illud equidem negari non ausim Commissarios Imperiales in secunda Resolutione de 1595. ad Dubium Camerale XXXI. fere in eam ivisse sententiam, ut licet arresta ad instantiam tertii fuerint imposita, nihilominus Constitutioni locum esse crediderint, si oblata cautione, relaxatio subsecuta non fuerit: †
2. Quin & rationes eam in rem allatas in genere ad arresta, quæ oblata cautione non relaxantur, non minus quam ad ea quæ in transitu imponuntur, posse adplicari. † Verum ea, quæ in consultationibus de novis legibus condendis, vel antiquis declarandis, in utramque partem afferuntur, illa non facile aliis casibus, quam de quibus eo tempore, actum est, adplicanda sunt & ad id potius, quod post varias disceptationes omnibus placuit, respiciendum, quam quod ab una parte consultandi
4. animo adlatum. † Paragraphus wann sich begeben 48. R. D. de 1600.

1600. qui Dubio XXXI. certitudinem attulit, neque quorunlibet arrestorum præstita cautione relaxandorum necessitatem induxit, nec si relaxata non fuerint Camera fundavit jurisdictionem. Nihil ibi de his omnibus. Unice, quod ad transeuntes per territorium, §. ob wohl auch ferner 87. per hunc §. limitationem recipit. † Arresta quoque judicialia si ad oblatam cautionem non relaxentur, Constitutioni esse obnoxia; tantum abest menti, rationi aut verbis Recessuum Imperii de 1570. & 1594. convenire, ut potius iisdem aperte repugnet. † Frustra sic de intellectu verbi, *Arrestum*, esset disputatum, si arresta juris, in quibus judicialia vel primum locum tenent, æque ac facti illa relaxanda, aut si id factum non fuerit, Constitutioni locum dant: certe & illicita arresta, quæ privata auctoritate interponuntur, atque cautione accepta remissa sunt, immediatam Camera jurisdictionem cessare faciunt. † De iniquitate vero non est, quod conquerantur arrestati: variæ & justæ causæ esse possunt, quo minus arrestum ad oblatam cautionem relaxetur. Non auditum, non convictum, non condemnatum aliquem ad solvendum cogi, judiciorum ordini, qui in arrestis judicialibus servari solet, quam maxime contrariatur. Taceo, eo, quem §. XIII. exposuimus casu, jus & judicium arrestato præclusa haud esse, relaxationem arresti haud denegatam, ne usurarum quidem solutionem impeditam: potius justificationi arresti diem dictum, & ab arrestato exactum, ut de lite in loco arresti proseguenda caveret: quod juste fieri potuisse, infra docebimus.

§. XLII.

Ad §. XV. num. 1. 2. & 3.

Consequitur ex dictis; cum arresta judicialia prohibita non sint, & necessitas relaxationis per Constitutionem Imperii in Arrestis facti inducta, ad illa haud pertineat, de reliquis constitutionis requisitis frustra disceptari. Id quod ad unum omnes confitentur, qui hac de re aliquid memoriæ prodiderunt, generalem juris prohibitionem & relaxationis necessita-

2. tem primo loco commemorantes. † Male, rationes ita quis subduceret, quod propterea Constitutioni locus sit, quia implorantis & implorati notoria immedietas, oblata iudicio fisti & iudicatum solvi cautio, causa ipsa civilis, non criminalis; deficiente constitutionis objecto, tali scilicet arresto, quale §. **und so viel die 86. R. J. de 1594.** describitur, quod illicitum est, & propria arrestantis auctoritate contingit. Neque enim omnia arresta Constitutio nostra coercet, sed illa unice, quæ propria auctoritate fiunt. Clara eam in rem verba exstant §. 1. *tit. XXIV. part. II. C. O. C.* a nobis §. XI. n. 2. perscripta. † Mediatum itaque sive immediatum fuerit arrestans aut arrestatus nostro casu non attenditur: sufficit arresta judicialia ad instantiam tertii, pro interesse suo implorantis, magistratus auctoritate imposita, *§pho ob wohl auch ferner 87. de R. Imp.* à constitutione expresse removeri. GAILIVS, *de Arrest. Imp. cap. XI. n. 6.* arresto ex causa iudicati imposito, tamen ex Constitutione Arrestorum Cameram nihil posse decernere statuit, propter defectum jurisdictionis, etsi arrestatus *immediate* subsit imperio. Cætera quoque requisita hic otiosa sunt, utpote in diverso arrestorum genere & a Constitutione alieno. † Quid! Tria ista; notoria immedietas, cautionis oblatio, causa civilis, naturam atque indolem Constitutionis non exhaustiunt; quantum desidero, ut arrestum non à iudice tertio, sed ab ipso immediato vel per suos fiat. Suadent id verba *durch sich selbst oder die seine*; quibus, modus arrestationis exprimitur, & duplicis personæ in arrestante concurrentia indicatur, partis & iudicis. Perpendit ea GAILIVS, ipso, quo requisita Constitutionis exponit capite: deducit inde Confectarium, nihil referre impedimentum Status imperii per se præstet an per suos; dummodo mandato ejus aut jussu vel ratum habente fiat: at non animadvertit hoc loco, quod d. cap. XI. indicavit, eadem illa sequela, arresta, non ab ipso arrestante aut per suos imposita, verum a iudice decreta, Constitutione non contineri, proindeque hoc requisitum tanti esse, ut inter reliqua primum locum

cum merito teneat.
N. 1. 13.

Vid. Dub. Camer. de 1586. in Append.

§. XLIII.

Ad §. XVI. num. 1. 2. & 3.

Quanquam facile possem largiri, quod distinctio inter ar- 1.
resta pro interesse arrestantis propria auctoritate imposita, at-
que ea quæ ad instantiam tertii jure magistratus fiunt, neque
expresse in Constitutione de 1570. contineatur, neque per do-
ctrinalem interpretationem, ex eadem queat elici; cum in cla-
rissimis verbis R. Imp. de 1594. satis sit præsidii: non verba ta-
men minus dictæ Constitutionis, durch sich oder die seinige/
quam nota cunctis, legis istius imperii ratio, omnis legitimæ
interpretationis optima norma, evidenter indicant, Constituti-
onem unice istum casum respicere, si quis ipse vel per suos,
non per tertium eumque judicem arrestaverit. † Sed & inter 2.
hæc arrestorum genera plurimum interest, & in ipso arresta-
tionis modo, facti nimirum fiat, an juris via, tota prohibitio-
nis ratio posita. † Neque hac distinctione admissa fore ut u- 3.
tilissima Constitutio eludatur, vere dici potest, ipsa constituti-
onis ratione distinctioni isti fundamentum præbente; potius
neglecta ea futurum, ut contra intentionem Imperatoris Sta-
tuum jurisdictioni præjudicium fiat, & invitis legibus, in cau-
sis ipso jure licitis Mandata sine Clausula decernantur. † De- 4.
nique si eapropter constitutio imperii ad arresta judicialia à
Statu ad instantiam Constatus imposita esset extendenda, quod
timendum, ne Status a Constatu, quovis prætextu facile im-
petret, quod per se ipsum facere nequit, consequeretur om-
nem Statuum Imperii jurisdictionem sic esse limitandam, ut
pro privatis tantum, non vero Constatibus, aut forte impera-
tore ipso, eandem possint interponere.

§. XLIV.

Ad §. XVII. num. 1.

Si quæ existunt Conclusa aut Præjudicia, adversantia Re- 1
cessui Imperii de 1594. illa certe aut eundem præcedunt, atque

- iis accepta ferenda sunt temporibus, quibus, inter se dissidentibus Assessoribus, prævalente per intervalla modo hac, modo alia sententia, Jus Camerale dubium erat, aut si postea irreperirent forte, de quo tamen jure dubitare mihi videor, contra publicas Imperii leges lata, irrita sunt, nec in imitationem præponi queunt. *R. Visitat. de 1713. §. 14. & 84. † Testimonium referentis apud Meischnerum, lib. I. Dec. XLVI. num. 48. in Causa Ortenburgica quarti Mandati, eo, magis facit, ut in memoriam legenti revocet, in illa causa quinque Mandata de relaxando arresto d. 27. Jun. 1583. per Commissarios Cæsareos & delegatos Revisores esse annullata, quam ut lectorem in assensum trahat. Ipsum namque Conclusum, sicuti d. n. 48. exponitur, quod Constitutio de arrestis non modo in iis arrestis intelligenda sit, quæ per magistratum vel Judicem fiunt, sed etiam de illis quæ per statusmet, in proprio territorio, vel per alios immediate eo loci ubi jurisdictionem habet, in propria persona, vel per officiales imponuntur, & sic quando quis propria auctoritate, neglecto iudice ordinario in causa principali sibi ipsi jus dicit; principaliter de arrestis non a Judice, sed per statusmet vel officiales impositis agit, supponens de judicialibus aliunde constare: quod cum in eam mentem nullibi apparent, vel de magistratu Statui arrestanti subiecto accipienda sunt verba illa, vel ad incerti juris ævum quod R. I. de 1594. antecessit referenda. † Nec, quod, de toto hoc concluso, neque in Corpore juris Cameralis, neque alibi quantum memini prostante, subdubitem, dissimulandum esse reor.*

§. XLV.

Ad §. XVII. num. 2. 3. & 4.

1. De præjudiciis Cameralibus ab ADRIANO GYLMANNO, tom. III. editis, (quibus an omnia, uti debuerant plenarie & concorditer composita? omnia ad limatissimam prudentiam colendam illis tradita authentica sint? jure dubitavit, DECKHERR, *Dissert. de Cultu Jur. Camer.* pag. m. 75.) præcipiendum videtur, illa ante Recessum Imperii de 1594. controversia nostra,

stra, lege certa nondum definita, compilata esse, ut, si quid in illis contrarii occurrit aut ambigui, id tempori, non causæ adscribendum veniat. † Sunt & illa, quæ à compilatoris singulari opinione profisciscuntur, ab iis quæ cunctorum vel plurimorum suffragiis decisa atque conclusa esse, idem auctor refert, summa accurratione separanda. Sic, Rubrica; *Mandata pro relaxando arresto*; ad quæstionem: *Si arresta sunt ad instantiam tertii, an mandaretur sine clausula?* respondet, quod sic; eamque in rem præjudicia quædam adducit. At idem istemodo subjicit, *magis id factum propterea, quod reus obtulerit, se velle parere ad oblatam cautionem.* Et paulo post §. *Quæri solet*, se ita tenere, ait, alios contra sentire. Hæc ergo auctori opinio circa præcordia sedit; Camera vero, anno 1590. conclusit, de quo ipse fidem facit, arresta parte petente à magistratu decreta, mandato sine clausula locum non facere. Vid. §. *arresta parte*, & §. *breviter*, Rubr. *Arrestum*. p. m. 44. † Hoc animo cum Camerales fuerint, non est credibile post R. Imp. de 1591. alia eos mente fuisse, atque antea. Casus apud KLOCKIVM Relatione XIII. propositus ad repressalia propius, quam ad arresta accedit, quod num. 42. expressis verbis a Domino Referente indicatur & res ipsa declarat.

§. XLVI.

Ad §. XVIII.

Paragraphum ob wohl auch ferner 87. Recess. de 1594. qui de mediatis tantum interpretantur, sine lege loquuntur & sine ullo probato auctore. Constitutio Imperii, Camerae Jurisdictionem fundat, ad decernenda Mandata S. Cl. si immediatus, ejus bona vel subditi, eorumque bona ab alio immediato arrestata fuerint. R. IMP. de 1570. §. *wann auch die Arresta* 82. † Hinc est, quod ad unum omnes utriusque tam arrestantis, quam arrestati immedietatem requirant. GAILIVS de Arrest. Imp. cap. IV. pr. & cap. VIII. princ. SCHWANNE-MANN. Obs. CLIII. n. 3. GILHAVSEN, Arb. Judic. cap. IV. Ram. I. §. 9, n. 2. FRIDERVS MINDANVS de Process. lib. I.

cap. XXXVIII. n. 4. FABRICIVS, in *Repetit. ad Gail. lib. I. Obs. VIII.* RODING. *Pand. Camer. lib. I. tit. XI. §. 33.* BLVMIVS *Process. Camer. tit. XXXIII. §. 3. & §. 17.* DECKHERR, in *Concord. Summi Tribun. Imp. cap. X. art. VI.* Jll. à LVDOLF, in *Comment. System. Sect. I. §. n. 5. pag. 23. & §. n. 2. pag. 74.* alii. Deficiente vero hac qualitate deficit Jurisdictio Camerae.

3. GAILIVS & GILHAVSEN, *d. d. l. I.* † Ergo cum Constitutio Imperii unice de immediatis agat, non potest non §. 87. R. Imp. de 1594. qui arresta a iudice ad instantiam tertii tanquam partis pro suo interesse implorantis imposita, ab eadem

4. excipit, de immediatis intelligi. † De mediatis arrestatis quatione §. iste accipi queat, non video: ejusmodi exceptio esset de genere diversorum, id exceptum quod non contentum: ad mediatos enim Constitutionem non pertinere, palam est. Ne Status quidem imperii, si subditus ejus ab alio statu ipsius subditi non domini causa impeditus, ejusque bona arrestata, pro suo subdito immediate in Camera ad relaxationem arresti ex hac Constitutione agere potest, quia subditus privata persona & immediatus non est; atque sic præcipuum constitutionis arrestorum requisitum deficit: GAILIVS, *d. Tr. cap. VIII. n. 1. & 2.* FRIDERVS, *de Process. lib. I. cap. XXXVIII. n. 4.* Nec subditus auditur, licet contemplatione domini arrestatus, si remoto eo, super hac constitutione agit. BLVM, *Process. Camer. tit. XXXIII. §. 15.* Ut proinde sphum quæstionis non de mediatis, sed immediatis loqui, tam clarum sit, quam quod clarissimum.

§. XLVII.

Ad §. XVIII. num. 1. & 2.

1. Quicquid contra adlatum, facile corrui. Constitutionem immediatorum intuitu introductam, & mediatos accessorie tantum sub eadem contineri, in dubium non vocatur; sed negatur propterea §. nostrum unice de mediatis accipiendum esse: contrarium justiori sequela antecedenti §. exinde dedu.
2. Etum, † Favore an odio immediatorum Constitutio ista lata sit,

fit, nihil refert; neutrum recte affirmari putem: de facto arrestantium odio, & injuste arrestatorum favore, Camerae ad decernenda Mandata S. Cl. dilatam esse jurisdictionem curatius dixeris; utrumque tamen, tam arrestantem quam arrestatum, ut Constitutioni locus sit, immediatum esse oportet. † 3. Quod de persona Status Imperii transeundo per alterius territorium, ad instantiam tertii arrestata, ex Collegii Principum monitis ad Dubium XXXI. & RODINGO, in medium proferatur, huc, ubi de bonis arrestatis agitur, non quadrat. † Ipsum 4. monitum eo tempore factum, quo, ne transeuntes quidem excipiendos esse, fere complacuerat. Principali potissimum & Electorali dignitati consultum esse volebant Principum Deputati, non omnibus immediatis. Ad transeuntes respiciebant, non commorantes in alterius territorio. Id quod declarant verba: wann ein Chur, oder Fürst / im Durchreisen / solte oder Pönte niedergelegt und verarrestiret werden.

§. XLVIII.

Ad § XVIII. num. 3. & 4.

Unde facile patet, quam parum ad præmissa faciat adjecta ratio, parem in parem, multo minus in majorem non habere imperium. Sed & diverso respectu eosdem pares esse posse, atque impares, nemo facile ignorat. GAILIVS, inter multa dictoria, quæ auctissimis suis ratiociniis, more illius ævi interpolavit, huic quoque locum tribuens, de facti arrestis loquitur, non judicialibus, in quibus sola jurisdictionis ratio disparitatem inducit: cæterique omnes absolute pares intelligunt. † Itaque tunc tantum status decernendo arrestum, jurisdictionem, quam non habet sibi arrogare verum est, quando sui causa Constatum arrestat; tunc namque falcem mittit in jurisdictionem Imperatoris & Imperii: contra si ad instantiam tertii pro suo interesse implorantis bona constatus in suo territorio deprehensa, justitiæ administrandæ causa arrestat, suo fungitur officio, & jurisdictione ab Imperatore & Imperio concessa recte utitur; a qua jurisdictione Constatum exemptos non esse,

3. esse, sequenti §. demonstrabimus. † Nec distinctioni intermediatos atque immediatos aliquid exinde accedit roboris, quod in mediatis arrestatis, cesset armorum metus. Pax publica, & inter status concordia, ut fervetur irrupta, omnisque ad arma perveniendi inter immediatos ut præscindatur occasio, quando leges Imperii intendunt, sibi ipsi Jus dicendi licentiam sublatam volunt, non ut jurisdictione sua status utantur, prohibent: aut quoslibet actus, a quibus ad arma perveniendi occasio arripi potest, interdiciunt. Omnes executiones contra Status per Constatus fieri notorium: & in Capitulatione Cæsarea immediatis permissum, ut quisque se à novis & injustis vectigalibus, (*selbst so gut er kan*) propria auctoritate, quomodocunque potest, liberet. † Arresta facti cum sui vindictam sapiant, non possunt non animorum inter status conjunctionem minuere, & turbis occasionem præbere, indeque toleranda non sunt: ast juris arresta, quæ servato judiciorum ordine fiunt, neminem lædunt, & si forte ille, cum quo sic jure agitur, ad arma provolaret, id seditioso animo ejus, qui pacem publicam turbat, non judicialibus arrestis tribuendum: nec propterea contra arrestantem, sed arrestatum ne ad arma pro-
5. volet, Mandata decernenda. † Deinde, mediati, vel sui, vel Dominorum causa, arrestantur. Si sui causa, nihil id ad Constitutionem. Si vero Dominorum causa; quæ quæso differentia inter arrestum bona immediati, atque ejus subditos, domini tamen causa arrestatos. Itane? æque ac si domini bona arrestata, arrestans sibi jurisdictionem arrogaret in Constatum, quam non habet. Siccine turbis in Imperio excitandis daretur occasio? credendumne Status æquiore id animo laturos? secundum adlata loquor, tantisper posita, non concessa. Sane, nisi cessans in arrestis judicialibus sibi ipsi Jus dicendi affectus, legislatores commovisset, non debuisset non, quæ in Constitutione mediatos domini causa arrestatos contineri voluit, eadem
6. hic valere ratio. † Tandem, frustra hoc nostro casu turbæ in Imperio timentur: Comitibus arrestati exiquæ ditiones, à Ducum
arre-

arrestum decernentium regionibus, longo nimis intervallo distant, quam ut arma à Superiori Rheno, ad Albim usque & Eidoram possint inferri.

§. XLIX.

Ad §. XIX.

Quo minus Status Imperii, qui inter se pares existunt, a- 1.
lio respectu impares habeantur, & in Constatu Jurisdictionem exerceant, nihil prohibere, supra monitum est, nunc latius probandum. Primum hic locum merito obtinet, Instrumentum Pacis Cæsareo-Suecicum, art. V. §. 28. verb. *nisi forte in quibusdam locis ratione bonorum & respectu territorii vel domicilii aliis Statibus reperiantur subiecti*. Ex quibus liquido constat, unam eandamque personam posse & mediate & immediate imperio subesse. † Idem HERTIVS tradit, Resp. XLVI. num. 8. 2.
multique alii: in quibus KNIPSCHILDT, qui in libro, quod de Civitatibus Imperialibus inscripsit, lib. II. cap. V. num. 99. notat, principes in alterius territorio, ut privatos forum sortiri, Conf. omnino LVDOLFF HVGO, de Statu Region. German. cap. IV. §. 26. † Accedit novissima Capitulatio CAROLINA, qua, 3.
æque ac antecedentibus cautum, ne, mediatis quibusdam in Statuum censum cooptatis, Juri territoriali præjudicium afferatur, sed bona mediata, ab iis possessa, Constatuum Jurisdictioni, ut antea, subiecta maneant. Art. XXII. §. So soll auch
des 2. † Neque id solum in iis, qui bonorum mediatorum 4.
intuitu, Landsassii vel statibus Provincialibus adnumerantur usu venit, ut coram mediato iudice teneantur litigare, verum quoties Status vel Principes Imperii, actionibus realibus, respectu rerum in alterius territorio extantium, impetuntur: † & 5.
alias quandoque; sic, ad edictalem Citationem emissam a Constatu, cui debitor cedens subiectus est, creditor immediatus juris sui prosequendi causa, comparere debet: sic Princeps Imperii qui coram iudice inferiori mediatum convenit, coram eodem reconventionem excipit, nulla habita alius fori ratione. B. STRYCK. Us. Modern. Pandect. lib. XII. tit. II. §. XVIII. † 6.
Liber Baro a LINCKER, qui all. Conf. XLVII. immediatos cui-

que jurisdictioni exemptos, ait, distinguit *Dissert. de Immediet. Civ. Imp. R. G. §. XXVI.* inter actiones, quæ ex jure rerum descendunt, atque eas quæ ex jure personarum oriuntur; in iis, subjectionem, quæ ex bonorum in alterius territorio existentia originem sumit, eo se extendere adstruit, ut judicium principis territorii pati cogantur immediati: in his salvam habere immedietatem, illaque omnia, quæ pro dignitatis gradu alias ipsis competere possunt. Cui, Ill. auctoris sententiæ, lubentes subscribimus, cum in arrestorum quoque materia, jurisdictionis competentia, in eo fundetur, quod res arrestata in arrestantis judicis territorio deprehendatur.

§. L.

Ad §. XIX. num. 2.

1. Ut judex arresti competens dicatur, non respicienda ordinaria subiectio ejus qui arrestatur, rerumque arrestatarum. Nullum privilegium personæ hic locum invenit. LUDOVICI, *Doctrina ff. lib. V. tit. I. §. XIX.* Ne per immedietatis quidem exceptionem forum declinatur. TEXTOR. *Dec. Palatin. D. I. Not. II. num. 4.* Attendenda magistratus vel judicis in eos easque, quos vel quas sub sua Jurisdictione reperit potestas. MEVIVS, *Tr. de Arrest. cap. V. n. 9.* Quilibet magistratus competens est, in cujus territorio, personæ vel res sistendæ inveniuntur. STRUVIVS, *Syntag. Jur. Civil. Exerc. XXVI. §.*
2. 2. † Id unice a quibusdam necessarium creditur, causa legitima ut arrestum præcedat; cum hac ad imponendum illud non qualificata arresto locus non sit. Verum, cum res & bona intra territorii fines sita, domino territorii subjiciantur: MYLERS ab EHRENBACH, *Tract. de Princip. & Statib. Imp. part. II. cap. XXXVII. §. 1.* Qua in re Principes Doctorum Juris Gentium consentiunt, GROTIUS, *de J. B. & P. lib. II. cap. II. §. V.* & PVFFENDORFF, *de J. N. & G. lib. VII. cap. II. §. XX.* rectius dixeris solius territorii respectum jurisdictionem judicis satis fundare, causam præcedentem ipsum arrestum justificare: † ut adeoque jure res mobiles in eo loco & judicio, sub quo reperiuntur possint arrestari. HOMBYRG, *Cons. LXXVIII*

¶. 7. quippe quum, hic, situm esse, nihil aliud significet, quam deprehendi in aliquo loco; indeque licet res mobilis non dicatur sita in sensu grammatico aut geographico, dicatur tamen ita in sensu juridico. LUDOVICI, d. l. † Quibus ad casum nostrum applicatis, initio apparet, nihil obstare, quod status arrestatus ordinarie coram iudice arrestante forum non sortiatur: post, utut causa ad imponendum arrestum non satis qualificata sit, propterea tamen iudicem incompetentem non esse: deinde posito etiam iudicem arrestantem et incompetentem; nihilo secius ea ex causa affirmari non possem ejusmodi arrestum secundum mentem Recessus Imperii de 1594. propria auctoritate contigisse, quia & a iudice ad instantiam tertii tanquam partis, pro suo interesse implorantis, ex officii ratione impositum, & in termino justificandi arresti, arrestatus exceptiones suas, fori etiam declinatorias, potest ac debet proponere. Ultimo, iudicem sub cuius jurisdictione res immediati cujusdam fuit deprehensatur, ipsa deprehensionem ad arrestum imponendum fieri competentem.

§. LI.

Ad §. XIX. num. 3. 4.

Contra hanc competentiam, quæ ex ipsa deprehensione r. oritur, nec in §. und so viel die ungleiche Meinung R. I. de 1594. nec in §. wann sich begeben 48. R. D. I. de 1600. quicquam est præsidii. † Paragrapho und so viel die 86. non ea mens est, 2. quod arresta, quæ ratione contractus confessati, rei judicatae, conventionis, pacti, transactionis, consuetudinis, privilegii, auch gewöhnlicher hergebrachter Nachsteuer / Abzug / rechtmäßig erlangten und gewöhnlichen Zolls halber contingunt, unice licita sint, & ea tantum, quæ ex his capitibus a iudice imponuntur, excipi; reliqua vero, etiamsi propria auctoritate non imposita, ad eandem pertinere. † Ordo rerum ibi expositarum 3. aliud suadet. Postquam enim hoc §. dictum, Constitutionem arrestorum de illicitis arrestis facti intelligendam; quæ fiunt propria auctoritate sine causæ cognitione, excipiuntur licita de Jure permessa arresta, horumque exempla quædam varii

- generis recensentur: deinde remotis arrestorum affinibus, sequenti demum & peculiari §. arresta attinguntur, so von einem Richter / Magistrat oder Obrigkeit / welche von einer dritten Person / als der Parthey pro interesse suo, Ampt und Obrigkeit halben angeruffen werden / erlangt und beschehen. † Ut proinde eorum peculiaris ratio sit, & ex sua natura, veluti propria auctoritate non imposita, adeoque sub constitutione non comprehensa, quoad formam suam licita sint; nec ab istis exemplis justitiam suam ut muticentur, opus habeant: inprimis, cum verba §. ob wohl auch ferne: 87. ampliora longe sint, quam ut istis arrestorum speciebus possint adstringi. † Minus adhuc, verba ista, von einem Richter / Magistrat oder Obrigkeit; it. Ampt und Obrigkeit halben / aliam subjectionis & imperii relationem inter arrestatum & arrestantem exiguunt, quam quæ ex laudata sæpius deprehensione oritur: indicant illa qualitatem justificantem, quæ arresta judicialia a Constitutione excipit, scilicet quod non sibi, sed alteri jus dicendi causa, Ampt und Obrigkeit halben a iudice fuerint imposita. † Est. & Arrestorum quæ jure magistratus pro coercendis subditis facinorosis fiunt, de quibus in Comitibus Augustanis 1567. actum & judicialium, diversa ratio: de illis in Conceptu Ordinationis Cameralis Novissimæ p. II. tit. XXIV. separatim §. 4. de his §. 3. agitur.

§. LII.

Ad §. XIX. num. 5. & 6.

1. Constare ante necessum est de ratione §. wann sich begeben 48. R. D. I. de 1600, qui in C. O. C. pag. II. tit. XXIV. sextus numeratur, quam de argumento, quod inde deducitur, possit
2. judicari. † Illustris de LVDOLF, in *Comment. System. Jur. Camer. Sect. I. §. IX. num. 7.* eapropter transeuntes exceptos putat, quia in viarum publicarum usu, majori securitate quilibet frui debet, nec metuere, ut in transitu, ob qualemcunque requisitionem tertii a prosecutione sui itineris & negotiorum, quæ quandoque moram non patiuntur, possit prohiberi: atque concludit, favore locorum aut commerciorum, & quod aliis remediis

diis sibi prospicere debeat requirens, hanc dispositionem legis
factam esse. † TEXTOR & BLVMIVS, ille *th. LIV. hic §. II. 3.*
ad jurisdictionis defectum respicere videntur; quod in eum
qui per territorium solummodo transit, nulla Domino territo-
rii jurisdictio competat. Qua in re assentientem habent BRVNN-
QVELLIVM, *Dissert. de Process. Arrest. ad effect. Sistendi. §. 23.*
† Ego favore dignitatis personalis, propter territoriorum in 4.
Germania confusionem, immediatos transeuntes per hunc §.
wann sich begeben 48. à dispositione §. ob wohl auch ferner 87.
R. I. de 1594. exceptos esse existimo. † Statuum enim ditio- 5.
nes ita Constatuum ditionibus interjacent, ut sapissime vel pla-
ne non, vel non sine longo circuitu de loco in locum iter fa-
cere queant, nisi per alterius transeant territorium. Cujusmo-
di transitus, cum necessaria Dominorum in terris suis præsen-
tia, crebro fieri debeant, prævia autem requisitiones & denun-
tiationes nimium habeant incommodi & moræ: publica ac
communis omnium Statuum suavitudo, ut de jurisdictione
in transeuntes singuli remitterent. † Res exceptæ non sunt, 6.
quia in iis favor dignitatis personalis cessat. † Personas vero 7.
commorandi gratia in territorio alterius versantes ideo exceptas
non esse credo, quod & rarius usu venire soleat, ut potentiores
status in alterius territorio commorentur, & prævia denuncia-
tione ac requisitione, ut voluntate Domini ibi commorari li-
ceat, more inter proceres Germaniæ & Europæ consueto, sibi
prospicere queant. † Nam si Princeps liber, in alterius terri 8.
torio, consensu Domini versatur, subditorum numero haben-
dus non est. Nec altioris videtur indaginis, quod ad GRO-
TIVM *lib. II. cap. II. §. V. verb. externos.* TESMARVS notat
ex CAMDENO. In Jure res expedita est. De facto quæri-
tur; an Scotiæ regina Angliæ legibus se subjecerit tacite, utrum
Angliæ Regiæ consensu & voluntate, amicitia & consanguini-
tatis jure in Anglia versata fuerit? Quod duo principes sum-
ma potestate, simul in eodem regno, separatim uti nequeant,
a quæstione alienum plane est. Cæterum, libera persona in
alieno degens territorio, simul ac hostilem animum induit, ho-

spitalitatis jure excidit, & in eam omnia licent quæ in hostem.
 9. † Redeamus ad propositum; frustra nobis objicitur, rationem adductam ad mediatos non quadrare, qui Dominorum causa arrestati Constitutione comprehenduntur: nam in facti tantum arrestis, alius pro alio & subditi pro Domino arrestantur: hic de judicialibus agitur. † Quamvis & mediati dominos suos comitantes & res quibus in transitu utuntur, eodem privilegio accessorii jure gaudeant; cum concessio transitu, omne id concessum sit, sine quo transitus, habita dignitatis ratione, commodum nequit, & communiter fieri non adsolet. † Ivi in hanc sententiam, tum quia cuncta sic mihi optime cohærere videntur; tum etiam, quia neque conjecturæ Illustris de LV. DOLPH rem exhauriunt, neque TEXTORIS atque BLVMII erronea supposita ferenda fuerunt.

§. LIII.

Ad §. XIX. num. 5. & 6.

1. Securitas viarum publicarum & favor commerciorum mediatas & immediatis communis est, ac res non minus, quam personas afficit: quin favor commerciorum ad personas immediatorum vix pertinet. † Ob qualemcunque requisitionem
2. tertii, neque transiens, neque commorans in alterius territorio
3. arrestandus: † A prosecutione itineris & negotiorum, arrestati impediuntur quidem, & temerariæ peregrinantium arrestationes libertati commerciorum obsunt: sed propterea omnes transeuntes a Jurisdictione Domini territorii eximendi? aut nullo justo arresto constringendi? Sibi imputent, qui justo arresto a prosecutione itineris prohibentur, quod facto suo arresto occasionem præbuerint. † Transeuntes per territorium non minus ac in eo commorantes Domino territorii subjiciuntur: absque commoratione vel momentanea transitus fingi nequit. Solus ingressus hanc subjectionem operatur. GROTIUS, de J. B. & P. lib. II. cap. II. §. V. verb. *quod fit intrando territorium.* Ibique TESMARVS, verb. *Quam primum pedem figo in alterius territorio, æque legibus loci subjicior, quam cives & incolæ omnes.* † Ne adæquata quidem ista est ratio. Eadem & res

res excipiendas suafisset, & personas mediatorum: quas tamen §. nostro non contineri, clara ejus verba loquuntur. Res transeuntes excludunt verba; *einen Reisenden arrestiret*: mediatos vero illa; *stantibus aliis requisitis*. Conf. Jll. a LVDOLPH, *sæpius allegato §. IX. num. 7. Porro dicitur in textu §. 5. da sonsten die andere Requisita vorhanden. Scilicet actor & reus debent esse immediati.* † At BLVMIVS in ultiores errores, ex 6. falso hoc principio, prolapsus, non erubuit, *d tit. XXXIII. §. 17.* primum Constitutionis requisitum, ut utraque pars, tam arrestata quam arrestans immediate imperio subiecta sit, in parte arrestata limitare, si illa per alienum territorium transiens a magistratu loci arrestetur: lectores ad *num. 11. antecedentem remittens*, qui is ipse est, quem nunc impugnamus: & in quo ad Consultationes dubiorum Cameralium de 1595. provocat. † 7. Has expressit RODINGIVS in *ff. Cameral. lib. I. tit. XI. §. 30.* omittens, ipsum dubium de quo agebatur, per §. *wann sich begeben* 48. R. D. I. de 1600. fuisse compositum. Ex istis consultationibus auctores multis erroribus patrocinium petierunt. † Legit & eas BRVNNQVELLIVS, qui laudata dissertatione, 8. eleganter satis de Arrestorum materia commentatus est. Quærit d. l. *Utrum magistratus ad instantiam tertii, quenquam, in quem neque ratione domicilii, neque contractus, neque rei arrestanda, neque vi parti jurisdictionem habet, per territorium saltem transeuntem, arrestare, aut ejus bona detinere possit?* † Quod ipsum, ut nempe 9. magistratus oppidanus ad instantiam sui civis, vel etiam extranei personas aut res, quæ sub jurisdictione ejus alio modo non sunt, quam quod in territorio ejus reperiantur, arrestare soleat, in imperio nostro in consuetudinem fere abiisse, negare non audeat: † Statuit tamen injuria potius quam jure hoc fieri; 10. rationem ex all. RODINGII loco desumens: de facto scilicet & sine ulla causæ cognitione ejusmodi arresta fieri; eum qui se judicio suo sistere & illud quod judicatum fuerit, solvere paratus est, non auditum neque convictum arrestari, aut bona detineri; & aut præstare, quod adversarius inique sæpe petit, aut in arresto hærere, donec processus causæ post longum tempo-

11. ris intervallum expediatur, cogi: † non advertens, ista omnia arrestis quæ transeuntibus imponuntur propria non esse, sed potius à judicialibus quam maxime aliena.

§. LIV.

Ad §. XIX. num. 5. & 6.

1. Ex iis, quæ hætenus deducta sunt, affatim apparet, immediatos transeuntes per territorium, eam ob causam ad Constitutionem imperii relatos non esse, quod ex sola deprehensione iudex competens non fiat, aut quod qui transit, Domini territorii jurisdictioni se subicere voluisse, censendus non sit.
2. † Sed ponamus, eapropter Imperatorem & Imperii Status, §. ob wohl auch ferner quoad transeuntes limitasse: inde tamen non consequitur, quod TEXTOR & BLVMVS inferunt, Recessum Imperii de 1594. §. 87. per hunc §. 48. R. D. I. de 1600. sic declaratum esse, ut procedat de magistratu competente, forte ob locum domicilii, solutionis contractus, ad instantiam tertii arrestante. † Nam primo casu, cum legislatores crediderint ex sola deprehensione iudicem competentem non fieri, & nihilominus unice transeuntibus per Constitutionem consultum esse voluerint, reliquas vero personas immediatas commorantes in territorio alieno & res omnes dispositioni juris communis reliquerint: Jctorum non est per putativam interpretationem extensivam clarissimas leges detorquere, & a regula ea excipere, quæ legislatores excipi noluerunt; exceptio quoad non
4. excepta firmat regulam, non evertit. † Altero, si ob cessantem in transeunte subjectionis obligationem, cessat magistratus ad imponendum arrestum competentia, posita hac, in eo qui vel ad tempus manendi causa territorium ingreditur, ponatur necessum est, ad arrestandum competentia, nec aliis opus adjumentis: † cum & §. wann sich begeben 48. loquatur de arresto, quod allein jure magistratus geschehen / & de casu speciali, persona nimirum in transitu arrestata, nos vero generatim de re speciatim de pecunia arrestata agamus, quæ non in transitu à iudice loci deprehensa est, sed in ejus territorio a multis retro annis fuit elocata.

§. LV.

Revertendum unde digressi sumus. Nullam competen-
tiam præter eam, quæ ex jurisdictione loci oritur, in iudice ar-
restante requiri videri nobis, supra indicavimus & probavimus
hactenus. Nunc ulterius progrediendum; nam non id solum
verum existimo, sed etiam arresto forum fundari, litispenden-
tiam induci, & eo usque iudicis arrestantis prorogari jurisdic-
tionem, ut de causa principali coram eo sit disceptandum. † Ar-
restum forum tribuere docent, ut ex innumeris, paucos addu-
cam, MEVIVS, *multis locis*, STRYCK, *Us. Modern. lib. V. tit. I.*
§. 32. LYNCKER, *Dec. XXVI. & CCXIX.* & Jcti Helmstadi-
ensis apud HOMBVRG. *Cons. LXXVIII. 7. seqq.* Ex consue-
tudine enim Germaniæ per petitionem arresti quædam induci-
tur prorogatio jurisdictionis: E. G. STRUV. *Consil. & Prof.*
Pand. in Acad. Cimbr. Diss. de Arresto innocuo th. XXXII. quæ ex
non subditis, subditos facit. † Errat hic summa Juris Scientia
clarissimus COCCEJVS, qui *Cons. XIII. num. 38.* ex arresto i-
deo tantum in loco arresti forum fundatum dici, putat, quia
ex eo jus reale nasci intelligitur, quod in foro rei sitæ quoque
peti potest. Non in Saxonia solum sed per universam Germa-
niam ac Belgium arrestum tribuere forum, ipse antecedenti n.
33. fatetur: neque tamen in iis omnibus locis, arrestum jus rea-
le inducit: Saxoniæ id singulare est. CARPZOVIVS cujus
auctoritate nititur, tantum abest ut cum eo sentiat, ut potius,
extra Saxoniam hunc, jus reale & prioritatem concedendi effe-
ctum haud porrigi tradat, & in reliqua non minus Germania,
quam Saxonia arrestum facere forum, statuatur. In Saxonia ar-
restum jus reale tribuere, simulque forum fundare, extra eam
autem fori tantum competentiam inducere, rectius observat
LVDOVICI *Civil. Proc. cap. II. §. 2.* † Arrestum ergo tribuit
forum & iudicis prorogat jurisdictionem, non unice rei sitæ fo-
rum confirmat: ex quo fluunt actiones personales, quam quæ
intuitu rei arrestatæ competunt, coram iudice arrestante posse
institui: atque ita quotidie decidi tradit L. B. de LYNCKER,

Dec. XXX. & ex BRVNNEMANNO ad l. 19. ff. de Judic. num. 12. & 16. aliis id confirmat. † Sed hæc omnia de Arresto intelligenda, quod imponitur actionis instituendæ causa, non solum securitatis gratia. PECKIVS de Jure Sift. cap. XXXV. n. 6. 4. MEVIVS, p. V. Dec. CCXXI. † Ejusmodi arrestum litispendentiam inducit, impedit ne arrestatus arrestantem ad forum suum ordinarium possit provocare, atque arrestatum adstringit, ut arresto licet per cautionem relaxato, in foro arresti debeat respondere.

§. LVI.

Ad §. XX.

1. Nec est, quod dissentientis BESOLDI, p. V. Conf. CCXXVI. num. 15. & seqq. me moveat auctoritas, cum adductæ ab eo rationes tanti non sint, ut in aliam sententiam trahere queant. †
2. Quæ de arrestis Imperii affert; præstita cautione & relaxato arresto, causam principalem, ad Judicem competentem ordinariumque processum remittendam, ad judicialia arresta a Constitutione excepta minime quadrant. Summa hic subest rationis diversitas. In arrestis Imperii, quæ facti sunt, & proprio ausu juris sibi dicendi causa imponuntur nulli potest litispendentiæ locus esse; arrestum ipsum illicitum est, & juris necessitate relaxandum: quæ omnia in judicialibus se longe aliter habent. † MEVII judicium frustra hic jactatur. Ille cap. XV. num. 28. arresta Imperii designat, in quibus unice Constitutioni locus est. Cæterum prorogationis effectum ea sublatum non esse, fuse docet, p. III. Dec. LVI. idemque numero isto 28. inculcat; docens incongrue argumentum istud in commune sumi. Cui sententiæ B. STRYCK. Us. Modern. ff. lib. V. tit. I. §. XXXII. & ICTI HELMSTADIENSES, apud HOMBVRG. Confil. LXXVIII. num. 10. calculum adjiciunt. † Quamquam B. STRYCKIVS minus accurate subjungat, verba §. wann auch die Arresta 84. Es soll die Haupt Sache darum der Arrest angelegt / in ordentlichem Recht / wie sich gebühret / remittiret und hingewiesen werden / ad arresta Statuum Imperii, non ad illa, quæ privatos tantum concernunt, pertinere: cum nec ad illa quæ

quæ a Statu Imperii, ad instantiam Status Imperii, pro suo interesse implorantis, bonis alterius Status Imperii, justitiæ administrandæ causa imposita sunt pertineant. R. I. de 1594. §. 87. † Altera quam BESOLDVS adducit ratio, a notissimo arrestorum jure recedit. Arresta non securitatis tantum causa, & ne judicium fiat elusorium, sed etiam juris sui prosequendi gratia peti, inter omnes constat. Ea, per cautionem judicio fisci resolvi, atque hoc etiam intuitu, causam principalem ad ordinarium judicem esse remittendam, jam ante expensum ac remotum: addo cautionem eo potissimum fine interponi, ut liberam reus rerum arrestatarum dispositionem consequatur, nihilque obstare, quo minus hoc casu sis coram judice arrestante, utpote ubi cœpta est, finiatur. † Denique quam metuit jurisdictionum confusionem, ea si judex, non sine justa ac legitima causa arrestum decernit, facile evitatur.

§. LVII.

Ad §. XXI.

Illud nunc post clarissimam probationem indubitati nobis principii loco est, ad fundandam competentiam judicis arrestantis sufficere, ut res arrestata in ejus territorio deprehendatur. Idemque obtinere, licet ea sit immediati cujusdam Principis vel Comitatus Imperii, pariter probatum. Principes nisi doceatur exceptio, quoad jura rerum, privatis componi, inprimis, quando de rebus in alterius territorio extantibus agitur in vulgus notum est. Ut facilis sit conclusio, bona statuum imperii in alterius territorio extantia, arrestis obnoxia esse. † Frustra autem hinc sibi timent, ne Constitutio Imperii de arrestis reddatur inanis. Illa nihil innovat, si a judice, ad instantiam tertii, arrestum decretum; secus si propria auctoritate quid admissum: quæ irrepserrat licitorum quoque arrestorum nomine, sibi ipsi Jus dicendi licentiæ, obicem ponit. Eamque ob causam & ne immediatus alterius immediati res in suo territorio deprehensas, sprete judiciorum ordine, arresto constringat, quod territorii jure facere posse videbatur, Mandatis S. Cl. locum facit, † Ut proinde in arrestis Imperii ex sola deprehen-

fione arrestantes propterea competentes non fiant, quia nemo in sua causa judex esse potest, & quia Status, jurisdictione sua, juris sibi contra Constatus dicendi causa uti nequeunt, sed cum
 4. iis jure eos experiri oportet. † Ast hæc ratio specialis est, u-
 nice ad arresta imperii pertinens, inter hos continenda cancel-
 5. los, arrestis judicialibus, regulæ generali relictis. † Cæterum
 ex quæ §. XXI. adlata sunt, vera esse non diffiteor, modo arre-
 storum Imperii nomine, non venire ea, de quibus nunc dis-
 quiro, mihi concedatur. Sane GAILLI definitio, quam *Tr. de*
Arrestis Imperii, cap. III. pr. tradit, nullatenus iis congruit.

§. LVIII.

Ad §. XXII.

1. Præclarissimi hujus Jureconsulti in opinionem, quam de
 rerum arrestatarum immedietate *cap. VI.* exposuit, nihil opus
 est, ut inquiram: utpote cui controversiæ in arrestis imperii
 tantum locus esse potest; quando scilicet Status Imperii ipse
 vel per suos alterius Status bona arrestat, sibi jus dicendi vel
 vindictam exercendi causa, tunc enim si Status arrestatus sub
 arrestante, dominia cum castris, villis & subditis possidet, &
 in illis a Domino loci arrestum fit, quæritur an Camerae juris-
 dictio immediate fundata sit, ad decernenda Mandata sine Clau-
 2. fula ex Constitutione arrestorum. † Nostro vero casu, arresto
 judicialiter imposito, supervacua ista est quæstio, quippe quum
 & alia immediatorum bona, quæ dicto modo arrestanti subje-
 cta non sunt, observatis iis, quæ §. ob wohl auch ferner præ-
 3. scripta legimus, licite queant arrestari. † Ista itaque quæstio-
 ne seposita reliquum est, ut judicis arrestantis competentiam,
 quam in genere quoad omnes res in territorio ejus deprehen-
 sas probatam dedi, in specie quoad pecuniam in ejus territorio
 4. elocatam, demonstrem. † Qua in re illud fere unicum occur-
 rit, ex quo dubii quid enasci possit, quod pecunia elocata, jam
 à debitore expensa, nec ad solutionem iterum parata, ne exi-
 stere quidem videatur, minus in territorio arrestantis judicis
 5. deprehendi. † Verum 1) non hic ut in re corporali arresta-
 ta, ne res loco moveatur, inhibetur, sed interdicto judicis, jus
 credi-

creditoris quodammodo impeditur, & debitori interdicitur, ne creditori quod ei debet, solvat: quæ inhibitio seu Mandatum de non solvendo, loco arresti est. COLERVS. *Pract. Univers. part. II. cap. III. num. 495.* MEVIVS. *Tr. de Arrest. cap. XV. n. 36.* 2) licet pecunia credita è dominio creditoris exeat, & expensa a debitore ad alios transferatur, atque sic pecunia ista civiliter periisse videri possit: succedit tamen in locum pecuniæ elocatae obligatio debitoris, ut hoc respectu pecunia quæ creditori debetur, in territorio judicis cui debitor subjectus est, revera existat. 3) Cum futura prohibeatur solutio, ejus rei quæ creditori debetur, atque hæc solutio fieri nequeat, nisi debitor paratam habeat pecuniam: sequitur pecuniam elocatam variis modis, eoque ipso tempore, quo Mandatum de non solvendo suam debet exerere efficaciam, tempore nimirum solutionis, sub imperio judicis cui in debitorem est jurisdictio, existere, & proinde ejus ad arrestandum fundari competentiam. † Acce- 6. dit, creditorem pecuniam elocantem, quodammodo agnovisse ipso hoc suo facto jurisdictionem judicis, cujus in territorio eandem elocavit: nec indigne ferre posse, prohiberi ex justa causa debitori suo pecuniæ elocatae solutionem ab eo judice, cujus auxilio suum a debitore consequi debuisset si debitorolvere reculasset. † Præter allegatum MEVIVM & COLERVUM 7. id quod debitori nostro suus debet debitor arrestari posse, tradit Rosen Rorb in *System. Observ. Pract. cap. XX. num. 20.* & ASSESSOR CAMERALIS apud Gylmann.

§. LIX.

Ad §. XXIII.

Non id sibi volunt verba §. und so viel die R. J. de 1594. I. wollen wir / daß die Constitutio arrestorum ad illicita arresta facti, quæ sunt propria auctoritate, sine causæ cognitione und die ihrer rechten Eigenschaft nach / wahre und in Rechten verbothene Arresta genendt werden zu verstehen / quod quotiescunque arrestum sine causæ cognitione à judice fuerit impositum, toties immediata sit summorum in Imperio Tribunalium jurisdictio tundata, ad decernenda Mandata S. Cl. pro relaxando eo. In-

- dicant, arresta Imperii, quæ ab immediatis propria auctoritate, juris sui prosequendi causa imponuntur, sine causæ cognitione fieri. † Verba, *propria auctoritate*, principalia sunt, reliqua accessorii vicem sustinent. Causæ cognitio judicem desiderat, nemo qui proprio ausu arrestat, valide cognoscit, aut cognoscere potest. Volunt leges Imperii, ut cives immediati jure experiantur, non vero jurisdictione sua, sibi ipsis justitiam administrandi gratia utantur. Ad hunc casum verba ista proprie spectant: alias neque affirmative, neque negative concludunt.
3. † Quid enim, si Elector vel Princeps Imperii, vid. ORDINATIO CAMERALIS, *part. II. tit. IV. §. 1.* consiliarios suos deleget, ut illi cognoscant, an legitimas habeat causas, arrestandi bona Status cujusdam, quo ab eo suum consequatur. Itane jure dixerit quisquam, ejusmodi arrestum, veluti prævia causæ cognitione impositum, licitum esse? cessare Constitutionem Imperii, cessare ex ea Camerae jurisdictionem? Absit! † Pari ratione; arrestum imponitur von einem Richter / Magistrat oder Obrigkeit / welche von einer dritten Person / als der Parthey pro interesse suo, Ampt und Obrigkeit halben angeruffen worden: causatur arrestatus nullam præcessisse causæ cognitionem, credendum ne judicem non fecisse, quod sui officii est, non judicasse! est certe illius rei difficilis probatio, & si quæ adfuerit, posito, judicem, petenti arrestum adnuisse statim, neque tamen existimarim Constitutioni locum esse. Præjudicium quod arrestato infertur non est durabile, sed in proximo termino, ubi de Justitia arresti disputatur, reparari potest. MEVIVS,
5. *Tr. de Arrest. cap. XIII. num. 5.* † Non requirit sphus ob wohl auch ferner / scrupulosam hanc inquisitionem, an præcesserit causæ cognitio; ei sufficit, arrestum a judice, non à parte, officii & jurisdictionis, causa decerni. Contra judicem gravantem appellationis remedium proditum est, non contra partem.
6. † Ne antecedens quidem sphus und so viel die causæ cognitionem ad licitorum arrestorum formam desiderat, neque etiam desiderare potuit, cum dentur causæ, in quibus præcedens cognitio vel secundum juris necessitatem non requiritur: exempla

pla sunt, in ipso hoc §. und so viel die/ R. IMP. de 1594.

§. LX.

Ad §. XXIV.

Præjudicia apud GILMANN. tom. III. rubr. Mand. pro re-
lax. Arresto. §. Quæri. non sunt concordia, & Recessum Impe-
rii de 1594. præcedunt. Aliter atque aliter eo tempore pro-
nunciatum fuit. Hoc §. Quæri solet. in causa Pfalz, Graf G. H.
contra Herzog J. C. mandatum denegatum esse, relatum legi-
mus: & §. itidem, Quæri solet, rubr. de Arrest. in causa Berli-
chingen contra Berlichingen/ mandatum de relaxando arresto
fuisse cassatum. † Solis insuper nominum allegationibus, nul-
lis relatis causæ meritis fidere, periculosum nimis, numina sæ-
pius circumstantia rem totam variante. Judicio autem com-
pilatoris, quam parum tribuendum sit, inde elucet, quod sum-
maria licet præcesserit cognitio, tam contra partem, quam ju-
dicem processus decernendos putet, (futili adjecta ratione, cum
parti, si idonee caveatur, nihil absit.) eamque potissimum in
rem præjudicia adducat. † GAILIVS, d. d. II. de arrestis ju-
dicialibus nostri generis non loquitur, utrobique arresta facti,
describit, quod sine causæ cognitione fiant. SCHWANNE-
MANNVS eandem viam ingressus, cum REC. IMP. de 1594.
dicit, arresta illicita, quæ propria auctoritate contingunt, cau-
sa non cognita fieri. BLVMIVS quidem, scriptor indiligens,
& minus accuratus, Process. Camer. tit. XXXIII. §. 5. in requisi-
tis arrestorum juris ponit, ut cum causæ cognitione fiant: at re-
ctius longe §. und so viel die/ de arrestis facti prædicatur, fieri
illa sine causæ cognitione. † Ad ipsam causæ cognitionem
quod attinet, pars altera, ut citetur ut audiatur, minime opus
est; ab arrestatione statim incipitur, sive res sive persona arre-
stetur. MEVIVS, d. Tr. cap. XIII. num. 1. Summaria sufficit
cognitio, ex qua judex colligere possit, num justam creditor
arrestandi causam habeat, nec ne. BRVNNQVELL. Diss. de
Process. Arr. ad Effect. Sist. §. 12. † Rationes, quas Jll. de LYN-
CKER, suæ reddit sententiæ, tanti non sunt, ut summum
Jctum movere, aut in repugnantes trahere sententias debue-
rint:

rint: propterea; si arrestum in audita parte altera iudex decernat, provocari posse, autumat *Tr. de Grav. Extrajud. cap. III. part. II. membr. I. §. XL. n. 1.* quod 1) arrestum in dubio, nisi periculum in mora sit, fieri non debeat, 2) quod arrestum executionis sit species, & 3) vel ratione arresti *immerito* injecti actio 6. injuriarum competat. † In genere, qui fieri possit, ut arrestum audito prius *reo*, ad instantiam *actoris* à *judice* sit imponendum, neque tamen ejus impositio actus dici queat judicialis, *Dec. 409. §. vol. II. Conf. VII. n. 10.* non intelligo. † Deinde, quod ad primum, faceo dictas rationes nihil inferre docet *Dec. 219.* iudicem facilem esse debere, in concedendo arrestum, si probabilis esse causa videatur, cum probabilis crediti demonstratio ad ejus impositionem sufficiat, *vol. I. conf. CXLVII. num. 6.* atque ita impositum arrestum, ex post facto validari 8. possit. † Quod ad secundum, adstruit, *vol. II. conf. CLV. n. 33.* & jure adstruit, arrestum longius ab executione remotum, & remedium longe mitius esse, tam in impositione sui, quam 9. quoad finitionem. † Quod ad tertium, tantum ratione arresti *immerito* injecti, *inique* arrestato, (*Dec. DXLIX.*) actio injuriarum competit, & contra Iudex de Syndicatu convenitur, si male arrestum denegat, nec profecto juvare eum poterit, si injuriarum se actionem metuisse prætendat. *d. Tr. de Grav. Extraj. cap. IX. part. II. §. LXVI. n. 10.* † Denique, *eodem isto §. XL. n. 9. & 10.* insignes subjicit assertionis suæ limitationes, scilicet si in subsidium juris, pro executione, arrestum imponere magistratus rogetur, tunc enim illud etiam nulla prævia citatione recte imponi: quæ vero ad impositionis modum spectant, de illis iudicem absque citatione, cum alias effugere aut 11. res auferre posset arrestandus, ante decretum dispicere. † Illo, qui disceptationi nostræ occasionem præbuit casu, sufficiens causæ cognitio intervenerat; pars arrestans scripto libello jura sua exposuerat; iudex penes quem tum temporis erat regimen Ducatus, hoc enim illic loci singulis annis commutatur, non suo steteret iudicio sed iudicis conregnantis requisita sententia, communi consilio, arrestum, justis petentium desideriis adaptus,

Etus, ex officii necessitate decreverat, & citaverat, partem arrestatam, ut in termino justificandi arresti, exceptiones contra arresti impositionem proponeret.

§. LXI.

Ad §. XXIV.

Si arresta à judice, modo in §. ob wohl auch ferner 87. R. IMP. de 1594. descripto imposita, ipsa forma sua licita sunt nec Constitutione comprehenduntur; quod quidem quam clarissime constat ex verbis d. §. auch nicht dafür zu halten / daß solo der Fall / in der Reichs Constitution von Arresten versehen: frustra disceptatur, an ex legitimis causis impositum, an justum sit, licitum, an jure factum? † In id inquirere hujus loci non est, neque enim propterea ejusmodi arresta speciatim ab hac Constitutione excepta, quod semper jure fiant, sed quod non fiant propria auctoritate, ideoque aliis, quam hoc remediis utendum sit. Illust. de LVDOLPH, in *Comm. Systemat. de Jure Camer. Sect. I. §. IX. n. 7. pag. 100.* † Nec obstat §. und so viel die 86. d. REC. IMP. Illo, arresta licita à Constitutione excipiuntur, eorumque varia genera recensentur: hoc, judicialia arresta, identidem in licitorum numerum referuntur, & ab arrestis Constitutionis segregantur: ut proinde alter ex altero restringi nequeat. † Clarissimus TEXTOR, qui aliter hic atque ego sentit, non satis advertisse videtur, Constitutionem principaliter tuitionem Pacis publicæ respicere, non omnia arresta quæ inter immediatos contingunt suo ambitu complecti, sed ea tantum quæ proprio ausu interponuntur: cæterum arrestorum materiam relinquere dispositioni juris communis. Quod §. phum ob auch wohl ferner 87. in sensu civili intelligendum esse arbitratur, ut tunc demum ei locus sit, quando ob notorietatem debiti ab executione processus inchoari potest, notissimis hisce principiis aperte repugnat: atque ea ratio, quam optimam credit, illa veluti aliena a Constitutione Imperii, nihil ad rem facit. † Nimirum judicis officium in eo versari ait, ut secundum jura & consuetudines justitiam administret. E. quia Jura de-

bitum nondum liquidum ad executionem perrenire prohibent, consequens esse, quod imploratio officii magistratus etiam competentis, nequaquam sufficiens sit, ut propter debitum illiquidum bona debitoris arresto detineantur. † At vero Constitutio illicitorum arrestorum nomine Jus sibi dicentes coërcet, cum hæc ratio ad justitiam cujuslibet arresti pertineat, à quovis judice qui arrestum decrevit, in termino justificationis ordinario discutienda.

§. LXII.

Ad §. XXIV.

1. Sed nec istud argumentum, cui tantopere confidet, ut ab evidentissima §. ob auch wohl ferner 87. dispositione recedere non vereatur, suo etiam loco, extra Constitutionis limites adlatum, quicquam roboris habet. Sequela ab executione ad arrestum ducta, est debilis perquam: præsertim quoties, ut ab eo quidem fit, à negata executione, ad negandum arrestum concluditur. Sic sane si quis rationes subduceret, uberrima arrestorum materia ad perpauca rediret capita, & primaria sua careret utilitate. Quantum ab arrestis executio distet, supra ex
2. Lynckero notavimus & cuique facile occurrit. † Restat ut commonstrem, juste arrestum imponi licet debitum *dubium* sit, vel *illiquidum* quæ ut clariora fiant, distinguendæ veniunt quæstiones; an? quando? & quantum? Si de debito quidem constat, sed *quantum* debeatur, ignoratur, juste arrestum decerni putarim, ne vel plane inanis fiat actio, vel creditor magno suo incommodo, de liquidatione coram ordinario rei judice litigare cogatur, vel cui justa est & necessaria arrestandi causa, propter solam summæ debitæ incertitudinem jure suo cadat: et cum alias in impositione arresti ad quantitatem debiti respiciendum sit; HOMBVRG. CONS. HELMSTADIENS. CCXVI. num. 7. judex hic prudentia sua providebit, ne arrestatus gravetur.

vetur. † Præeuntem habeo L. B. de LYNCKER, qui *Dec. 3. MCDLXIX.* arrestum decerni posse tradit, quando verum apparet debitum, licet de quanto nec dum constet: hac, præter alias ratione motus, quod re aliter servata, inter mercatores, *welche insgemein in credit und debet gegen einander stehen/* raro arrestis locus esse posset. † Debitum quoque, quod *in diem 4. vel sub conditione* debetur, arresto locum facit. Fugit neminem, eum qui in eventum diei vel conditionis debet, jure posse adigi, ut idoneè caveat. Hæc vero securitas imposito arresto facillime obtinetur; denegato, existente ali quando die vel conditione, tota sæpius actio fit inanis; nutantibus in primis debitoris facultatibus: ut nihil obstet, quare periclitanti debitori succurrendum non sit. Ita CARPZOVIVS sentit, *in Process. Jur. tit. XXI. Art. I. num. 37.* & MONACHVS, *Tr. de Arrest. cap. VII. num. 1.* † Denique quod ad quæstionem, *an*, attinet, §. ut de debito judici ante plenarie constet, quam arrestum decernat, moraliter impossibile est. Arresta plurimum decernuntur ad instantiam unius: ut pars altera audiat, vel plane non, vel non sine mora, quam res non patitur, fieri potest. Ex unius partis narratis, quascunque probationes adferat, nunquam plena certitudo oritur. Probabilitati acquiescendum. *Vid. §. LX. n. 7.* CARPZOVIVS *d. t. art. I. num. 30.* non solemnem requirit probationem, sed qualem qualem demonstrationem sufficere tradit. Cumque hæc crediti probatio tantum ad informationem judicis pertineat; COLERVS *Præct. Univers. part. I. cap. II. num. 207.* recte MEVIVS statuit, *cap. X. num. 38.* talem judici oportere fidem fieri debiti, ut ille existimare queat, non sine causa peti arrestum, nec cum ratione dubitet, subesse debitum. † Hæc ad argumenta TEXTORIS. Quæ 6. ex Relationibus KLOCKII & MEISCHNERI Decisionibus subjiciuntur, atque agmen rationum dubitandi claudunt, §. XLIV. & XLV. plus satis discussa, nova responsione non egent, utut alio fine proposita. † Arresta quibus innocentes gravantur & tertii, ab iis, quæ §. nostro ob auch wohl ferner 87. describuntur,

tur, longe distant. Hæc ipsa sua forma licita sunt, & à Constitutione claris verbis excepta. † Remotis itaque iis, quæ profundanda, hoc casu immediata Summorum in Imperio Tribunalium jurisdictione queunt afferri, stat manetque invictum, arresta bonis immediatorum, à Judice, ad instantiam tertii, tanquam partis, pro suo interesse implorantis, officii & jurisdictionis ratione imposita, ad Constitutionem Imperii de Arrestis non pertinere, nec pro relaxandis iis, super dicta Constitutione, Mandata sine Clausula posse decerni; decreta autem, propter defectum jurisdictionis, esse ipso jure nulla;

Recess. Imp. de an. 1654. §. 105.

INDEX

INDEX AUCTORUM.

A.

Affessoris Præjudicia Cameralia, V. 4. 5. XVII. 1. XXIII. 2. LVIII. 7. Deckherri de iis iudicium, XLV. 1. Recessum de 1594. antecedunt. n. 1. non sunt concordia. n. 2. L. 6. Multa continent, quæ a compilatoris singulari iudicio proficiuntur, XLV. 2.

B.

Bartolus de repressaliis, XXXI. 5. 6.
de *Benignis*, Decisiones Camerale. XVIII. 3.
Berlichius, XXI. 2. *Berger*, Oecon. Juris. XXX. 10.
Besoldi, Consilia. XX. 1. refutatur, tot. §. LVI.
Blumii Processus Cameralis, XV. 2. XIX. 5. XXIII. 4. XXXII. 6. LVI. 2. 4. LII. 3. II. LIII. 6. LIV. 2.
Blumius scriptor indiligens & minus accuratus, LX. 3. Exceptionem §. 87. inepta limitatione mutilat, XXXVII. 1. Falsam rationem §. 48 R. D. de 1600. supposuit. LII. II. LIII. 4. inde in ultiores errores prolapsus, LIII. 6.
Brunnemannus ad ff. LV. 4.
Brunquell Dissertatione de Processu arresti, eleganter satis de arrestorum materia commentatus est. LIII. 8. LX. 4. XXXVIII. 3. LII. 3. *Brunquellii* opinio de transeuntibus arrestatis convellitur, LIII. 9. 10. II.

C.

Conceptum Ordinationis Cameralis. §. XI. 2. 3. 4. XIX. 4. XXVII. 2. XLII. 2. LI. 6. LII. 1. in Camera plerumque loco ipsius Ordinationis allegatur. X. 4. Corpori Juris Cameralis insertum. 4. ejus verba fere omnia in aliis legibus approbata. 4.
Constitutio de pace publica Wormatiensis, I. 1.
Corpus Juris Cameralis Francofurti editum. X. 2.
Coccejus, ejus Consilia. LV. 3. ex arresto ideo tantum in loco arresti forum fundari putat, quia ex arresto jus reale nasci intelligitur, quod in foro rei sitæ quoque peti potest.
Capitulatio novissima Carolina. XXXI. 1. XLIX. 3.
Camdenus, LII. 8.
Carpzovius, LV. 3. Jurisprudentia Roman Saxon. XXXII. 4. Processus Juris, LXII. 4. 5.
Coleri Decisiones, XLV. 3. Processus Executivus, XX. 1, XXX. 5. LVIII. 5. 7. LXII. 5.

D.

Dattius de Pace Publica. I. 2. XXXIII. 2.

Deckherus, ejus Dissertatio de cultu Juris Cameralis, X. 4. XLV. 1. acutissimus Jureconsultus; in excutiendis erroribus & emendanda Juris Cameralis scientia multum temporis consumpsit, XXXVI. 4. Tennagelii librum de Processibus præsentis temporis accommodare instituit. XXXVI. 4. Ejus Monumenta Lectionis antiquæ, XXXVI. 4. ejus de præjudiciis à Gilmanno editis judicium, XLV. 1. Concordia Summorum Tribunalium Imperii, XLVI. 2.

Dubia Cameralia de 1586, III. 2. XIV. 2. XXXIX. 1. XLI. 1.

E.

ab *Ehrenbach*, de Principibus & statibus Imperii, L. 2.

F.

Fabricius, Repetitiones ad Gailium, XLVI. 2.

Friderus Mindanus, de Processibus, III. 4. XIV. 3. XXXII. 6. XLVI. 1. 4.

Fürsten-Raths Bedenken / ad Dubium 31. de 1595, XVlll. 2. XLVII. 3.

G.

Gylmann, III. 4. V. 4. 6. XXIII. 2. XLV. 1. Deckheri de præjudiciis ab eo editis judicium, XLV. 1. LXI. 2.

Gundlingio parentatur, XXXI. 5.

Gailius de Arrestis Imperii, XIV. 2. XVlll. 3. XXII. 1. XXIII. 4. XXVII. 1. XXX. 4. XXXVI. 2. XXXIX. 2. XLVI. 2. 4. LVII. 5. LVIII. 1. LX. 3. auctor Constitutioni arrestorum cœvus & rerum Cameralium maxime gnarus, XXVI. 6. Ejus ratio, quare in Constitutioni Cautio exacta fuerit, auctori non satisfacit, XXXII. 6. Capiti 1. n. 7. sibi non satis constat, XXXIX. 3. multa dictoria parum ad rem facientia auctissimis suis ratiociniis more illius ævi interpolavit, XLVlll. 1. Ejus Observationes, XXX. 4.

Gilhausen, Arbor Judiciaria, XLVI. 2.

Grotius de Jure belli & Pacis. L. 2. LII. 8. LIII. 4.

H.

Helmstadienses Jureconsulti, LVI. 3.

Hertii Consilia, XLIX. 2.

Homburgi Consilia. L. 3. LV. 2. LVI. 3. LXII. 2.

Hugo de Statu Regionum Germaniæ, XLIX. 4.

I.

Instrumentum Pacis Cæsareo Suecicum, XLIX. 1.

Jus Camerale studio Ortlepii editum 1599. V. 6.

K.

Klockii Vota Cameralia, IV. 2. XVll. 4. XXIV. 4. XLV. 3. LXII. 6.

Knipschildt de Civitatibus Imperialibus, XLIX. 2.

L.

L.

Lagi methodus Juris Civilis. XXX. 2.

Limneidus publicum. XV. 2.

Lubecense Jus de arrestis disponit. XXIX. 5.

de *Ludolph* Corpus Juris Cameralis, X. 4. Commentatio Sistematica. XXVI.

7. XXXIV. 4. XXXV. 3. XLVI. 2. LII. 2. II. LIII. 5. LXI. 2. Rationem, mentem & verba R. Imp. de 1594. secutus §. 87. nulla limitatione debilitavit. XXXVII. 5. ejus conjecturæ quare transeuntes à §. 87. R. Imp. de 1594. exempti fuerint, rem non exhauriunt, LIII. 1. 2. 3.

Ludovici doctrina Digestorum. L. 1. 3.

L. B. à *Lyncker*. Consilia. XIX. 1. XLIX. 6. X. 6. 7. de Gravamine Extrajudiciali, XIII. 5. LX. 5. 9. Diss. de immedietate Civium Imperii, XLIX. 6. Decisiones, LV. 2. LX. 6. 7. LXII. 3.

M.

Meischer. Res in Camera Judicatæ. XVII. 1. XXIV. 5. XLIV. 1. LXII. 6. Decisiones, XXX. 6.

Melander ad Ordinationem Cameralem, XV. 3.

Memoriale Visitationis de 1567. XIX. 4.

Merckelbach, XXIV. 4.

Mevius de arrestis. §. 14. n. 1. 3. 20. 6. 21. 2. 32. 4. 6. 33. 5. 38. 2. 4. 40. 5. 6. 55. 1. 55. 3. 58. 5. 7. 59. 4. 60. 4. 62. 5. Omnium optime de arrestis commentatus est. 38. 2. Decisiones, 55. 4. 56. 3.

Monachus de arrestis, XLV. 3. XL. 5. LXII. 4.

Mylerus de Principibus & Statibus Imperii. L. 2.

O.

Ordinatio Cameralis Wormatiensis de 1495. I. 1.

Ordinatio Cameralis Augustana de 1555. I. 2. XXXV. 5. LIX. 3.

Ortlepius editor Juris Cameralis, 1599. impressi, V. 6.

P.

Peckius de Jure Sistendi, 30. 3. 40. 5. 55. 4.

Puffendorff de Jure Nat. & Gentium. L. 2.

R.

Recessus Imperii Spirensis de 1570. II. 2. 14. 1. 20. 5. 26. 1. 28. 2. 30. 9. 41. 5. 46. 1.

Recessus Imperii Augustanus, de 1566. XXX. 7.

Recessus Imperii de 1598. X. 3.

Recessus Imperii Ratisbonensis de 1594. V. 5. VI. 2. VIII. 4. 17. 4. 18. 1. 19. 4. 5. 23. 1. 24. 2. 27. 1. 28. 4. 39. 1. 41. 5. 42. 2. 43. 1. 44. 1. 2. 46. 1. 51. 1. 52. 4. 54. 2. 56. 4. 59. 1. 59. 6. 61. 1.

Recessus

Recessus Deputationis Imperii Spirensis de 1600. IX. 3. 19. 5. 26. 7. 33.
9. 41. 4. 51. 1. 52. 1. 54. 2.

Recessus Imperii, de 1613. X. 4.

Recessus Visitationis de 1713. XLIV. 1.

Reinkingk, de Regimine Seculari & Ecclesiastico. 18. 3.

Resolutio Cæsarea de 1595. ad Dubium 31. 14. 4. 16. 3.

Rodingii Pandectæ Camerales, IV. 4. 18. 2. 32. 5. 6. 9. 46. 2. 47. 3.
53. 7.

Rosen Rorb / Syntagma Observationum Practicarum, LVIII. 7.

S.

Seublinus Cameræ Affessor, IV. 2. 37. 3.

Speculum Saxonicum arresta licita supponit, 29. 4.

Speculum Suevicum arresta non ignorat, 29. 5.

Schwanemannus, 9. 3. Process. Camer. 15. 2. Observationes Camera-
les. 23. 4. 37. 2. 46. 2.

F. G. Struv. Diss. de Arresto innocuo. LV. 2.

Stryck. 49. 5. Us. Modernus Pandectarum, LV. 1. LVI. 3.

Struv. Syntagm. Jur. Civil, L. 2.

T.

Tesmarus ad Grotium, LII. 8. LIII. 4.

Tennagel de Processibus. 36. 3. 4.

Textor ad Recessum Imperii ultimum, 14. 2. 19. 5. 24. 3. 39. 2. 52.
3. 54. 2. 61. 4. 62. 6. Ejus non ignobile in Jure Publico Germa-
nico nomen, 24. 3. erravit quod ad rationem §. 48. R. D. de 1600. at-
tinet. LIII. 4. Exceptionem arrestorum judicialium per §. 87. Rec Imp.
de 1594. factam ineptis limitationibus mutilavit, 37. 1. Decisiones Pa-
latinæ. L. 1.

Tilemanni Decisiones Camerales. 18. 3.

W.

Weichbild. Magdeburgense, processum arrestatorium tradit, 29. 3.

Z.

Zanger de Exceptionibus, 20. 4.

FRIDERICO CAROLO
DE
FRICCIUS

S. P. D.

JO. ZACHAR. HART-
MANNUS, D.

COM. PALAT. CÆS. ET
JUR. PROF. ORD. IN ACA-
DEM. KILIENSI.

VEre recteque auguratus sum, quod ante fiden-
ter, de Te ominabar. Si enim jam in pueris
videmus virtutum scintillulas: certe bonam
spem indolemque magnam ex adolescentum vultu, qui
tacitus mentis sermo & imago animi est, colligimus.
Equidem & hujus ætatis viæ omnes mirum in modum
sunt lubricæ. Præsertim in Academiis, ubi tanta ju-
venum multitudo. Unde Cicero alicubi: *nosti*, in-
quit, *os illius adolescentioris academie*. Quibus no-
tavit intemperiem haud paucorum academicorum,
L qui

qui inter grassationes & pocula, non inter libros ætatem agunt. Ut adeo admodum difficile sit, sine prolapfione aliqua aut sine casu in ipsis Musarum ingredi domiciliis. Verum Tibi, Fratrique Tuo charissimo *Joachimo*, Deus Opt. Max. meliorem mentem adspiravit. Vos procul ab omni luxu fastuque non remisse nec oscitanter ad sapientiam festinavistis, nec, quoad mea aliorumque hic Kiliæ institutione, quoad in Gallia aliisque peregrinis terris virorum excellentium divinorumque consuetudine usi estis, quicquam commisistis ad quod oculos cum dolore retorquere Vos oporteat. Cogito etiam atque etiam humanissimas Vestras litteras Lutetiis Parisiorum ad me missas. Et quæ itinere feliciter confecto mihi narravistis de disertissimis advocatis, quibus auscultavistis, de iudicibus religione inusitata conspicuis, de aliis gravibus spectatisque hominibus, quorum in conspectu vixistis de bibliothecis ceterisque rebus permultis, quibus ad laudes atque ad honores recta via sternitur, ea omnia, inquam, animo meo nunquam non obversantur. Sed & memini animos Jureconsultorum Kiliensium videre arreptos, quum ante aliquot annos in Examine utroque, quod iis, qui Doctoris Utriusque Juris honores ambiunt, subire solent, Te circumagi patereris, Te prorsus omnino Virum præstares. Unde Juris Utriusque Candidati, ut dicitur, titulum consecutus es, maximo Ordinis nostri Juridici applausu. Unde ad capescendos, si velis, honores Doctoris Juris utriusque fores Tibi sunt patentes. Verum hac re Te ex merito beatum

tum fore usque huc recte dubitasse videris, præsertim quum academicas dignitates vel ipsa sua vetustate obsolescere & frigere cernas. Igitur circumspectis rebus Tuis aliud paulisper unacum dilectissimo Fratre Tuo vitæ iter ingressus es. Non potuit non Vobis patere aditus ad supremam harum Provinciarum Curiam. Hic ante oculos fuerunt Vetros omnia magna, tot animæ illustres, tot amplissima nomina. Hic ut disertissimorum exempla advocatorum intuiti estis, ipsimet voce aut scripto clientes juvare cepistis, atque vel exercitatissimorum oratorum aut quare laudem aut etiam vincere. Quo supremo Tribunali propter ferias clauso rursus reverteris ad literas, & vel inter negotia fori, in quo versaris, ingenii tui cupis extare monumentum. Signo commendationem Tuam Polemicam de Jurisdictione immediatissimorum in Imperio Tribunalium non fundata ac recerenda mandata sine clausula de relaxandis bonis intermediarum judicialiter arrestatis, laboriosam, etiam & omnino spirantem sales, ea tamen dulcedine temperatos, ut illos ad dissentientium etiam palatum fore non dubitandum sit: quo ipso multum supra alios, qui animum ad id scribendi genus spinosum adjiciunt, emines. Audies tuam istam quam laudavi commendationem, omnium collaudari suffragiis,

☼) (84) (☼

nec ideo Tibi opus est meo. Sed preces & vota facio:

Det Tibi Jova annos: a Te nam cætera fumes;
Sint modo virtuti tempora longa Tuæ.

Vale. Dabam d d. XXX. Januarii MDCCXXXII.

Friccius, Friedrich Carl,

Frid. Caroli von Friccius De iurisdictione immediata summorum in Imperio
tribunalium non fundata ad decernenda mandata sine clausula de relaxandis
bonis immediatorum iudicialiter arrestatis ad § LXXXVII rec. imp. de
MDXCIV commentatio polemica universam arrestorum constitutionem haud parum

Altonavia 1732

4 Diss. 3192,10

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10958037-1

VD18 14955180-001